

บทที่ 5

ม้งในอเมริกา

ผู้อพยพชาวม้งกลุ่มแรกที่เดินทางไปอเมริกาในช่วงฤดูใบไม้ร่วงปี 1975 และ เรือไปจนถึงปี 1978 มีจำนวน 9,000 คน ในกลุ่มแรกนี้เป็นเจ้าหน้าที่ทางการทหาร คนหนุ่มที่มีโอกาสเสี่ยงสูงต่อการถูกจับกุมโดยพวกคอมมิวนิสต์ เมื่อไปตั้งถิ่นฐานในอเมริกานั้น พวกเขาต้องประสบกับความตื่นตระหนกทางวัฒนธรรม จากประสบการณ์อันเลวร้ายในช่วงสงคราม ชีวิตในศูนย์อพยพในประเทศไทยมาสู่ประเทศที่มีการพัฒนาทางเทคโนโลยีขั้นสูง ผู้สังคมบริโภคนิยม พวกเขาต้องเผชิญกับปัญหาทางด้านภาษา การศึกษา ปัญหาเศรษฐกิจ ความแตกต่างทางวัฒนธรรม และกำแพงทางเชื้อชาติสร้างความสับสน ความอับอาย ความหวาดกลัวต่อสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน การไม่คุ้นเคยกับเครื่องมือเครื่องใช้ภายในบ้าน ยานพาหนะ ทุกอย่างล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งใหม่ ผู้อพยพกลุ่มแรกไม่ได้มีการเตรียมตัวทำความเข้าใจหรือรู้จักสังคมอเมริกันมาก่อน ทำให้พวกเขาประสบกับความยากลำบากในการปรับตัวอย่างมากในช่วงแรก แต่ภายหลังคนกลุ่มนี้กลายเป็นกลุ่มที่ช่วยผู้อพยพรุ่นหลังให้ปรับตัวให้เข้ากับสังคมอเมริกันได้ดีขึ้น

ผู้อพยพกลุ่มที่ 2 เริ่มเข้ามาระหว่างปี 1979-1982 ผู้อพยพกลุ่มนี้มาเพื่อหนีภาวะความลำบากในศูนย์อพยพ เนื่องจากมีผู้อพยพจำนวนมาก ขาดอาหารและน้ำ รวมทั้งขาดโอกาสสำหรับเด็กๆ ถ้าจะต้องอยู่ในศูนย์อพยพตลอดไป และพวกเขาเข้าใจแล้วว่า การกลับไปยังลาวนั้นเป็นไปได้เพราะจะเป็นอันตรายต่อชีวิต แม้ว่ารัฐบาลไทยมีนโยบายผลักดันผู้อพยพกลับลาวก็ตาม อีกทั้งในปี 1980 ประธานาธิบดีคาร์เตอร์ของสหรัฐ ได้ใช้อำนาจตัดสินใจภายใต้อำนาจของรัฐสภาในเรื่องรัฐบัญญัติผู้อพยพ (Congressional Refugee Act) โดยยอมรับผู้อพยพจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นจำนวน 150,000 คนเข้าสู่อเมริกา ทำให้ผู้อพยพชาวม้งกลุ่มนี้มีจำนวนถึง 80,000 คน พวกเขาต้องพึ่งความช่วยเหลือจากทางรัฐในการดำเนินชีวิตในอเมริกา

ในระหว่างปี 1983-1986 จำนวนผู้อพยพชาวม้งลดน้อยลงเหลือเพียง 7,500 คน เนื่องจากคนม้งในศูนย์อพยพไม่ต้องการที่จะย้ายมาที่อเมริกา เพราะพวกเขาหวังว่ารัฐบาลไทยจะอนุญาตให้พวกเขาอยู่ในไทยต่อไป และพวกผู้สูงอายุก็กลัวการต้องย้ายไปสู่ประเทศที่ 3 ที่ไม่คุ้นเคย เนื่องจากวัฒนธรรมที่แตกต่างโดยสิ้นเชิงของวัฒนธรรมม้งกับวัฒนธรรมอเมริกัน วัฒนธรรมที่เคยยึดถือปฏิบัติเป็นเวลายาวนาน กลับเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายในอเมริกา การอพยพครั้งที่ 3 นั้นอยู่ในช่วงปี 1987-1990 ครั้งนี้มีผู้อพยพเข้ามาเป็นจำนวนมากถึง 31,000 คน ซึ่งประกอบด้วยคนที่ขอมจำนวนต่อฝ่ายคอมมิวนิสต์ในลาวแล้วภายหลังหลบหนีออกมาจากลาว เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำอย่างมากในลาว พวกเขาต้องการตามญาติๆ ของพวกเขาเข้ามาในอเมริกา คลื่นผู้อพยพระลอกสุดท้ายเข้ามาในช่วงปี 1991-1996 มีจำนวน 29,000 คน กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่กลัวการถูกผลักดันกลับไป

ยังลาวจึงตัดสินใจในการอพยพมาสู่อเมริกา เนื่องจาก UNHCR ได้ยุติความช่วยเหลือในการส่งผู้
อพยพไปยังประเทศที่ 3 เมื่อกลุ่มสุดท้ายมาถึงอเมริกานั้น ผู้อพยพกลุ่มแรกและกลุ่มที่ 2 ก็สามารถ
เข้ามาให้ความช่วยเหลือกับผู้อพยพมาใช้ในการปรับตัวได้มากขึ้น หลังปี 1994 นั้นมีผู้อพยพชาว
อพยพมาอเมริกาจำนวนไม่มากนัก ปี 1996 รัฐบาลกลางสหรัฐยอมรับผู้อพยพจำนวน 4,000 คน
เท่านั้น และเมื่อ 1 เมษายน 1996 กระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐประกาศไม่รับผู้อพยพชาว
เพิ่มอีกต่อไป

ช่วงระยะเวลาการอพยพกินเวลายาวนานทำให้ต้องมีการจัดบริการช่วยเหลือผู้อพยพใน
หลายทาง เพื่อจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมใหม่ได้ องค์กรอาสาสมัคร ตลอดจนบุคคลทั่วไป
เช่น สมาคมแคทอลิกสหรัฐอเมริกา หน่วยบริการผู้อพยพและการย้ายถิ่นฐานของลูเธอรัน หน่วย
บริการ โบสถ์โลก (Church World Services) ได้ช่วยเหลือเป็นผู้อุปถัมภ์ผู้อพยพในช่วงแรก ผู้อุปถัมภ์
ต้องจัดเตรียมบ้านพักอาศัยพร้อมทั้งจ่ายค่าเช่าในช่วงแรกด้วย จัดเตรียมอาหาร เสื้อผ้า เครื่องใช้ภายในบ้าน
เครื่องนอน ให้ความเข้าใจในการปรับตัวในชุมชนที่อยู่อาศัย กลุ่มผู้อุปถัมภ์ที่รับผิดชอบต่อ
ผู้อพยพชาวเมืองกระจายออกไปทั่วประเทศในเมืองต่างๆ เช่น พรอวิเดนซ์ ฟิลาเดลเฟีย ชิคาโก
เซนต์พอล ซีแอตเติล และ ซานตา แอนา

กระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาส่งเสริมการจัดที่อยู่อาศัยของผู้อพยพให้มี
จำนวนน้อยแต่กระจายอยู่ในหลายๆ พื้นที่เพื่อลดผลกระทบทางเศรษฐกิจต่อชุมชนหนึ่งๆ นโยบาย
ดังกล่าวสร้างความรู้สึกโดดเดี่ยวแก่ผู้อพยพจำนวนมาก ภายหลังจากเขาจึงได้ย้ายออกไปตั้งถิ่นฐาน
ใหม่ร่วมกับญาติๆ ในเมืองอื่นๆ เพื่อจะอยู่ใกล้กับตระกูลเดียวกัน หรือเมืองที่มีโอกาสทางการศึกษา
บริการทางสังคม และงานดีกว่า การตั้งถิ่นฐานกระจายออกไปหลายพื้นที่และเติบโตขึ้นเรื่อยๆ การ
ศึกษาการตั้งถิ่นฐานของคนเมือง โดยสำนักงานการตั้งถิ่นฐานของผู้อพยพแห่งอเมริกา ได้รายงาน
ในปี 1985 นั้น มีกว่า 30 รัฐในอเมริกาที่มีชุมชนเมืองอยู่ถึง 72 ชุมชน ชุมชนที่ใหญ่ที่สุดอยู่ในเฟรสโน
รัฐแคลิฟอร์เนีย เซนต์พอล รัฐมินนิโซตา และมิวออร์กี้ รัฐวิสคอนซิน ส่วนใหญ่มีจำนวนน้อยกว่า
หนึ่งพันคนเพียงเล็กน้อย อัตราการเกิดสูงในชุมชนเมืองทำให้มีครอบครัวขนาดใหญ่และมีเด็กเป็น
จำนวนมาก 49% เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เมื่อพวกเขาสามารถตั้งชุมชนของตนเองได้ในอเมริกาแล้ว
นั้น พวกเขายังส่งเงิน ความช่วยเหลือ และประสบการณ์ในอเมริกากลับไปยังญาติในศูนย์อพยพใน
เมืองไทยอีก 85% ของคนเมืองที่มีอายุระหว่าง 20-50 ปีในอเมริกาขณะนั้น ไม่ได้รับการทำงาน ส่วน
คนที่ได้รับการจ้างงานก็มักทำงานอยู่ในโรงงานที่มีค่าแรงต่ำหรือทำงานในตำแหน่งภารโรง

สาเหตุที่แคลิฟอร์เนียมีจำนวนผู้อพยพชาวเมืองมากที่สุดเพราะที่ตั้งทางภูมิประเทศและภูมิ
อากาศ อากาศในแคลิฟอร์เนียอบอุ่นตลอดปี ทำให้คนเมืองสามารถทำการเพาะปลูกได้ตลอดทั้งปี
และสามารถปลูกผักและพืชสมุนไพรได้มากมายหลายชนิด นอกจากนี้แคลิฟอร์เนียยังเป็นรัฐที่มี
ความหลากหลายทางชาติพันธุ์และชนกลุ่มน้อยสูง

Hmong Population in the United States by State.

State	1983	1988	1997	2000
California	28,000	59,000	75,000	65,000
Minnesota	8,000	13,000	30,000	59,500
Wisconsin	4,000	16,000	39,000	46,600
North Carolina	NA	NA	NA	12,000
Colorado	1,750	1,300	5,000	6,000
Georgia	NA	NA	NA	4,000
Michigan	1,570	2,760	3,000	3,500
Pennsylvania	1,200	750	2,500	2,700
Kansas	NA	NA	NA	2,500
Oregon	1,100	1,130	2,000	2,300
Massachussets	NA	NA	NA	2,300
Rhode Island	NA	NA	NA	1,890
Texas	NA	NA	NA	1,200
Iowa	NA	NA	NA	1,100
South Carolina	NA	NA	NA	1,000
Illinois	NA	NA	NA	700
New York	NA	NA	NA	690
Nebraska	NA	NA	NA	340
Connecticut	NA	NA	NA	250
Montana	NA	NA	NA	250
Oklahoma	NA	NA	NA	230
Tennessee	NA	NA	NA	200
Utah	NA	NA	NA	127
Washington	1,100	1,185	125	125
Florida	NA	NA	NA	120
Indiana	NA	NA	NA	100
Arkansas	NA	NA	NA	75
Montana	NA	NA	NA	50
Nevada	NA	NA	NA	50
South Dakota	NA	NA	NA	50
Louisiana	NA	NA	NA	40
Virginia	NA	NA	NA	30
Delaware	NA	NA	NA	10
Missouri	NA	NA	NA	5
New Jersey	NA	NA	NA	5
US Total:	46,720	95,125	156,625	215,537

NA: Data were not available.

Source: Simon Fass, *The Hmong in Wisconsin: On the Road to Self-Sufficiency* (Milwaukee, Wisconsin Policy Research Institute, 1991); Ray Hutchison, *The Educational Performance of Hmong Students in Wisconsin* ((Milwaukee, Wisconsin Policy Research Institute, 1997); *Hmong National Development, 2000*; and mail in surveys of HMAA and Lao Family Community, Inc., throughout the U.S., 2000.

ตารางที่ 5.1 ประชากรม้งในสหรัฐอเมริกาแยกตามรัฐ

ที่มา: Fungchatou Lo T. *The Promised Land: Socioeconomic Reality of the Hmong People in Urban America (1976-2000)*. Ohio: Wyndham Hall Press. 2001.

5.1 คนมั่งในรัฐวิสคอนซินและการปรับตัวของคนมั่ง

การที่คนมั่งเลือกตั้งถิ่นฐานในวิสคอนซินนั้นมีหลายเหตุผลด้วยกัน วิสคอนซินเป็นรัฐที่มีโปรแกรมการศึกษาที่ดีที่สุดแห่งหนึ่ง มีโครงการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 (ESL-English as Second Language Program) สำหรับเด็กและพ่อแม่ ก่อนปี 1997 โครงการสวัสดิการสังคมของรัฐนั้นเอื้อผลประโยชน์ต่อผู้อพยพ ในการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน มีโครงการบริการทางสังคมที่คอยช่วยเหลือผู้อพยพให้ปรับตัวได้ เช่น สมาคมมั่ง บริการจัดหางาน บริการสุขภาพจิต เป็นต้น คนมั่งยังมีโอกาสในการตกปลาล่าสัตว์เหมือนที่เคยทำในลาวอีกด้วย และสามารถเพาะปลูกพืชผักได้ด้วย ส่วนใหญ่มักปลูกแตงกวาและโสม วิสคอนซินให้ความรู้สึกเหมือนบ้าน ด้วยสภาพภูมิประเทศที่เป็นป่าเขา ทุ่งเลี้ยงสัตว์ และทะเลสาบ

ในวิสคอนซิน เมื่อคลื่นผู้อพยพกลุ่มที่ 2 และ 3 เข้ามารวมทั้งผู้อพยพที่กระจายอยู่ในบริเวณกว้าง ทำให้เขตที่อยู่อาศัยของคนมั่งกระจายกว้างออกไปจนถูกเรียกว่าเขตคน มั่ง ไล่เรื่อยจากมินนิอาโพลิสในรัฐมินนิโซต้าออกไปทางตะวันออกจรดทะเลสาบมิชิแกน ในปี 1993 สิบสองเขตหรือเคาน์ตีในรัฐวิสคอนซินมีชุมชนมั่งที่มีขนาดมากกว่าหนึ่งพันคน เขตที่มีคนมั่งอาศัยอยู่มากในวิสคอนซินได้แก่ มิววอดกี วอซอว์ ซิบอยแกน แอปเปิลตัน กรีนเบย์ ลาคอส โอ แคลร์ ฟอนดูแลค เมดิสัน แมนนิโทวอก มีโนโมนี สตีเวนพ้อยท์ วิสคอนซินแรปพิดส์ และ ออสกอช มิววอดกีมีจำนวนประชากรมั่งมากที่สุดในวิสคอนซินและเป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุด เป็นทางผ่านไปยังเมืองขนาดใหญ่อื่นๆ มีอุตสาหกรรมมากและมีตำแหน่งงานมากเช่นกัน ในปี 1999 อัตราผู้ว่างงานคนมั่งในมิววอดกีนั้นน้อยกว่า 10% ในขณะที่โอ แคลร์สูงถึง 15%

ปี 1988 มีคนมั่งรวม 85% อาศัยอยู่ในรัฐแคลิฟอร์เนีย มินนิโซต้า และวิสคอนซิน ผลการศึกษาเรื่องชุมชนของชาวลาตินที่สูงในสหรัฐในปี 1988 รายงานว่า 63% ของคนมั่งจำนวน 105,253 คนที่อาศัยอยู่ในอเมริกานั้นต้องได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ ผู้ที่เข้าร่วมโครงการความช่วยเหลือจากรัฐมักไม่ค่อยกระตือรือร้นอยากทำงาน เนื่องจากพูดภาษาอังกฤษไม่ได้และขาดทักษะในการทำงาน คนมั่งสามารถเลือกทำงานที่ได้รับค่าจ้างขั้นต่ำได้เพื่อจะสามารถมีประสบการณ์และทักษะในการทำงาน และสามารถจะขยับไปทำงานใช้ทักษะสูงขึ้นได้ แต่พวกเขาเลือกจะมีชีวิตอย่างประหยัดโดยตัดค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับสุขภาพของครอบครัวออก ดังนั้นเมื่อขาดประสบการณ์ในการทำงานทำให้ไม่สามารถได้งานที่ดีได้ การที่จะช่วยเหลือตัวเองนั้นจึงเป็นไปได้ยาก โอกาสของการจ้างงานก็เป็นอีกเหตุผลให้เกิดการตั้งถิ่นฐานใหม่ด้วยเช่นกัน เช่นในเฟรสโน แคลิฟอร์เนียเมื่อมีการพูดปากต่อปากถึงความสำเร็จในการทำฟาร์มของคนมั่งบางคนในช่วงต้นทศวรรษ 1980 ก็ก่อให้เกิดการย้ายเข้ามาของคนมั่งมากขึ้น แต่พวกเขาก็ไม่ได้ประสบความสำเร็จในการทำฟาร์มที่นั่น เนื่องจากราคาที่ดินที่แพง การเพาะปลูกแบบเทคโนโลยีขั้นสูง และอัตราว่างงานที่สูง แต่พวกเขากลับประสบความสำเร็จในการเข้าทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่ต้องการแรงงานที่ไม่ต้องใช้ทักษะการทำงานมาก เช่น โรงงานบรรจุถุง งานบรรจุภัณฑ์เกี่ยวกับต้นไม้ หรือ เก็บลูกเบอร์รี่ เป็นต้น

มีคนมั่งจำนวนหนึ่งที่ประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจขนาดเล็ก โดยปกติมักเกี่ยวข้องกับอาหาร การกินในหมู่คนมั่ง หรือการประกอบอาชีพเกี่ยวกับวิถีการปฏิบัติแบบมั่ง เช่นใน เซนต์พอล มินนิโซต้า มิลวอกกี วิสคอนซินเป็นต้น มีร้านขายของชำที่ขายสินค้าจากเอเชียของคนมั่งที่ขายสินค้า และอาหารที่หาไม่ได้ทั่วไปในร้านขายของชำอื่นๆ ในอเมริกา ในวิสคอนซินงานฝีมือและงานแกะสลักมักมีขายตามงานรื่นเริงและงานแสดงผลงานต่างๆ อยู่เสมอ ผลการสำรวจในปี 1991 ของสถาบันวิจัยนโยบายของวิสคอนซินรายงานว่า 30%ของคนมั่งสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และ 40% ในปี 1994 ซึ่งมีงานที่ดีขึ้นกว่าเดิมและเป็นงานกึ่งทักษะขึ้นไป แต่รายได้ก็พอเพียงสำหรับสิ่งจำเป็นเท่านั้น ผู้หญิงมั่งจึงต้องขายงานฝีมือในงานรื่นเริงของท้องถิ่นและที่ร้านขายสินค้าของสมาคมมั่ง บางครอบครัวเช่าที่ดินในการทำสวนและขายผลผลิตที่ได้ที่ตลาดขายผักผลไม้ในเมือง

ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมอเมริกันของคนมั่งนั้นมีอยู่หลายปัจจัย คือ อายุ เพศ การศึกษา และทัศนคติของเจ้าของชุมชนเดิมที่มีต่อคนมั่ง โดยสามารถแบ่งเป็นประเด็นย่อยได้ดังนี้

1. ทัศนคติของคนอเมริกันเจ้าของชุมชน ส่วนมากคนอเมริกันมักต้อนรับและมีน้ำใจกับคนมั่งด้วยการเป็นผู้อุปถัมภ์ เป็นผู้สอนภาษา เป็นที่ปรึกษา บริจาคเสื้อผ้า อาหารและอุปกรณ์เครื่องใช้ต่างๆ แต่ก็มีคนอเมริกันบางคนที่ไม่ได้ยินดีต้อนรับคนมั่ง บางคนไม่เข้าใจว่ามั่งเป็นใคร และคิดเหมารวมคนมั่งเข้ากับคนเวียดนาม เนื่องจากความเจ็บปวดในการสูญเสียญาติมิตรครอบครัวในสงครามเวียดนาม บางคนแสดงความรังเกียจ ความโกรธ ถ่มน้ำลายรด กล่าวหาว่าพวกเขาเป็นพวกกินหมา หรือ ได้รับโทรศัพท์รบกวนบ่อยๆ แต่ในกลุ่มหลังนี้มีจำนวนไม่มาก เพื่อหลีกเลี่ยงการเหยียดทางเชื้อชาติ คนมั่งหลายคนยอมเปลี่ยนชื่อต้นของตนให้เป็นภาษาอังกฤษ เพราะเรียกง่าย ไม่ถูกล้อเลียน และยังมีผลต่อการสมัครงานหรือเอกสารทางราชการต่างๆ

2. สังคมที่แตกต่างกันสูง ทำให้คนมั่งไม่คุ้นเคยกับวิถีปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ในบางกรณีทัศนคติที่ไม่ดีก็เกิดเพราะคนมั่งด้วยเช่นกัน เช่น คนมั่งอพยพในช่วงแรกที่เข้าบ้านอยู่ แต่พวกเขาไม่รู้วิธีที่จะดูแลรักษาบ้านให้ดี และทำให้บ้านเช่านั้นเสียหายก็สร้างความไม่พอใจให้กับเจ้าของบ้านเช่าอย่างมาก และไม่ยอมให้คนมั่งเช่าบ้าน หรือเอาเปรียบในการเตรียมบริการพื้นฐานในบ้าน แต่ภายหลังเมื่อพวกเขาเริ่มคุ้นเคยกับชีวิตในอเมริกาแล้ว พวกเขาก็ได้พัฒนาปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น

3. วัฒนธรรมบางอย่างของคนมั่งไม่เป็นที่ยอมรับ เช่น การจุดตัวผู้หญิงที่ต้องการจะแต่งงานด้วย มักถูกมองว่าเป็นความป่าเถื่อนอีกทั้งผิดกฎหมายในอเมริกาด้วย ฝ่ายชายจึงมักถูกจับกุมตัว หรืองานศพ เดิมทีคนมั่งมักจัดงานศพที่บ้านแล้วเชิญญาติพี่น้องเพื่อนๆ จำนวนมากมาร่วมงาน งานจะจัดเป็นระยะเวลายาวนาน แต่ในอเมริกามีข้อกำหนดทางสุขภาพอนามัย ทำให้คนมั่งต้องจัดพิธีศพในสถานที่จัดงานศพโดยเฉพาะ แต่โดยมากจะไม่อนุญาตให้คนมั่งเข้ามากินดื่มหรือนอนเฝ้าศพ แต่บางแห่งก็อนุญาตให้ทำได้ คนมั่งเชื่อว่าต้องมีญาติๆ คอยอยู่เป็นเพื่อนกับผู้ตายด้วย บางแห่งถึงขั้นออกกฎหมายไม่ให้คนมั่งที่ไม่เป็นคริสเตียนเข้ามาใช้สถานที่ เพราะมักมีคนจำนวนมากมาร่วม

งาน ประกอบพิธีกรรมที่เกี่ยวกับจิตวิญญาณ เล่นเครื่องดนตรีพื้นบ้าน คี๋มเห่ล่า และเผากระดาษเงิน กระดาษทอง รูป และเครื่องหอมต่างๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดความเสียหายต่อสถานที่ได้ โดยมากพิธีกรรมของคนม้งมักมีการฆ่าสัตว์เพื่อบูชาวิญญาณบรรพบุรุษ มักสร้างความรู้สึกรอคอยให้กับบุคคลภายนอก และเป็นปัญหาทางสุขภาพอนามัย ดังนั้นเมื่อต้องมีการฆ่าสัตว์เพื่อใช้ในพิธีกรรมต่างๆ คนม้งจึงต้องฆ่าสัตว์ที่จะใช้ในฟาร์มนอกเมือง แล้วนำเฉพาะหัวเข้ามาในเมืองเพื่อประกอบพิธีบูชาวิญญาณ ความยากลำบากในการปฏิบัติพิธีกรรม การบูชาวิญญาณ การบูชาบรรพบุรุษ และกฏข้อบังคับต่างๆ ทำให้หลายๆ ครอบครัวเปลี่ยนมาเป็นคริสเตียน

4. ความหนาแน่นของประชากรม้งในพื้นที่หนึ่งๆ เช่นในวอซอว์ รัฐวิสคอนซิน เมื่อคลื่นคนม้งหลังไหลมาตั้งถิ่นฐานที่นี่ เพราะมีญาติพี่น้องอาศัยอยู่ก่อน โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีมาตรฐานและเน้นเกี่ยวกับการศึกษาทางเทคโนโลยีในวอซอว์ คนม้งมักอาศัยรวมกันเป็นกลุ่มก้อนในย่านคนจนที่มีบ้านเช่าราคาถูก ผลคือ เด็กม้งเข้าเรียนในโรงเรียนในบริเวณนั้นจำนวนมาก โดยเฉพาะโรงเรียนประถม เพราะครอบครัวม้งนิยมมีลูกจำนวนมาก ทำให้เมืองวอซอว์ต้องขึ้นภาษีโรงเรียนถึง 10.48% ในปี 1992 สูงกว่าเมืองอื่นที่มีผู้อพยพม้งจำนวนน้อยกว่าถึง 3 เท่า และพ่อแม่ของเด็กอเมริกันเริ่มกังวลว่าคุณภาพของการเรียนจะไม่ดีเนื่องจากต้องผูกมัดอยู่กับเด็กม้ง คณะบริหารของโรงเรียนจึงได้จัดทำแผนการกระจายจำนวนนักเรียนม้งและอเมริกันอย่างเท่าๆ กันในแต่ละโรงเรียน แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ

5. ความไม่พอใจต่อคนม้งมีมากสุดในเรื่องการพึ่งพาสวัสดิการสังคม เนื่องจากคนม้งมีครอบครัวขนาดใหญ่ มีลูกมากจนไม่สามารถรับผิดชอบได้อย่างทั่วถึงทำให้ต้องพึ่งพาสวัสดิการสังคม เนื่องจากรายได้ของชาวม้งอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าเฉลี่ยขนาดของครอบครัวม้งสูงกว่าครอบครัวทั่วไปถึงสองเท่า เนื่องจากประชาชนทั่วไปต้องจ่ายภาษีมากขึ้นเพื่อรัฐจะสามารถมีกองทุนสำหรับสวัสดิการสังคมที่เพียงพอ ปริมาณการใช้บริการทางสังคมอย่างมากและหนาแน่น ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ก็สร้างความไม่พอใจต่อคนอเมริกัน อัตราการว่างงานสูงทำให้รัฐต้องจ่ายเงินอุดหนุนจำนวนมากด้วยเช่นกัน แต่ปัจจุบันคนม้งสามารถช่วยเหลือตัวเองได้มากกว่าเดิม และเข้าสู่ตลาดแรงงานได้มากขึ้น มีรายได้เพิ่มขึ้น ทำให้จำนวนคนม้งที่พึ่งพาสวัสดิการสังคมลดลงมาก

ความสามารถในการปรับตัวของคนม้งสร้างความหงุดหงิดให้กับคนทั่วไป เพราะคนม้งขาดทักษะทางภาษา ทำให้สื่อสารไม่ได้เมื่อต้องติดต่อกับทางราชการ หรือกิจกรรมต่างๆ ทำให้เกิดความล่าช้าในการปฏิบัติงาน ยังมีคนม้งจำนวนหนึ่งที่ยังไม่ได้รับสถานภาพการเป็นประชาชนสหรัฐ เนื่องจากไม่สามารถสอบผ่านข้อสอบของรัฐในการโอนสัญชาติเป็นอเมริกัน(INS-Immigration And Naturalization Service) โดยเฉพาะในกลุ่มผู้สูงอายุ เนื่องมาจากปัญหาด้านภาษา ผู้สูงอายุเหล่านี้จะถือบัตรกรีนการ์ดที่สามารถครอบครองไว้นานเท่าที่ต้องการ ปัจจุบันสมาคมม้งในรัฐต่างๆ มีการเปิดสอนและเตรียมตัวสำหรับการสอบ INS สำหรับคนม้ง

ภายในสังคมม้งสมาชิกแต่ละคนก็มีประสบการณ์ในการตั้งถิ่นฐานแตกต่างกันออกไป ผู้สูงอายุเผชิญกับความยากลำบากมากที่สุดในการปรับตัว เพราะเมื่ออยู่ในศูนย์อพยพคนม้งที่อายุเกิน 55 ปีไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมการฝึกอบรมเกี่ยวกับชีวิตในอเมริกา เมื่อมาถึงอเมริกาพวกเขาจึงขาดความรู้ความเข้าใจ อีกทั้งไม่สามารถพูดหรือสื่อภาษาได้ พวกเขายังยึดติดอยู่กับความเจ็บปวดในอดีต ความสูญเสีย ค่านิยมและวิธีปฏิบัติเดิมๆ ซึ่งถูกมองโดยคนอเมริกันและคนม้งรุ่นหลังว่าไม่เข้ากับยุคสมัย ผู้สูงอายุมักบ่นว่าพวกเขาไม่สามารถตั้งสอนลูกหลานได้ภายใต้กฎหมายอเมริกัน พวกเขาถูกหลอกลวงไม่ให้ความเคารพยำเกรง พวกเขาถูกทิ้งให้เป็นพี่เลี้ยงเด็กเล็กๆ ที่บ้านเท่านั้น การอพยพมาอยู่อเมริกาสำหรับผู้สูงอายุนั้นเหมือนกับมีชีวิตอยู่ในกรงขัง พวกเขารู้สึกขายหน้าที่ต้องคอยให้ลูกหลานแปลสิ่งต่างๆ ให้พวกเขา เป็นการเปลี่ยนสถานะในครอบครัวโดยสิ้นเชิง จากที่เคยเป็นผู้นำครอบครัวคอยตัดสินใจในเรื่องต่างๆ กลับไม่สามารถทำอะไรได้และต้องพึ่งพาลูกหลานในทุกสิ่ง

ในระหว่างเพศชายและหญิงก็เกิดความขัดแย้งในการปรับตัวเช่นกัน ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่สมัยสงครามในลาว เมื่อผู้ชายต้องออกไปรบ ผู้หญิงจึงต้องเข้ามาเป็นผู้นำเพื่อจะเลี้ยงดูครอบครัว ในศูนย์อพยพผู้หญิงจัดการกับครอบครัวได้ดีกว่า เพราะนอกจากดูแลบ้านและสมาชิกแล้วพวกเขายังทำงานฝีมือที่เป็นรายได้หลักของครอบครัว ในอเมริกาที่ยึดหลักความเท่าเทียมทางเพศและความต้องการของครอบครัว ทำให้ผู้หญิงยังต้องทำงานฝีมือตลอดจนทำงานนอกบ้านด้วยเช่นกัน ผู้หญิงม้งรุ่นใหม่ที่ได้รับการศึกษาในโรงเรียนอเมริกันนิยมทำงานนอกบ้านเช่นเดียวกับผู้หญิงอเมริกันทั่วไป แม้ว่าในสังคมผู้ชายจะยังคงเป็นผู้นำครอบครัวอยู่เช่นเดิม แต่ก็แบ่งบทบาทหน้าที่กันไป

คนม้งรุ่นใหม่ตกอยู่ท่ามกลางความสับสนของความต้องการของคนรุ่นเก่าที่จะต้องการอนุรักษ์ประเพณีและวัฒนธรรมดั้งเดิม และความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับ ผสมกลมกลืนกับสังคมอเมริกันของตนเอง คนม้งที่เกิดในอเมริกันหรือคนที่เข้ามาอยู่ในอเมริกาเมื่อเป็นทารก พวกเขาไม่มีความผูกพันใดใดกับวัฒนธรรมม้ง โดยเฉพาะเมื่อพวกเขาถูกเลี้ยงขึ้นมาในสังคมอเมริกัน ไปโรงเรียนอเมริกัน รับประทานอาหารแบบอเมริกันชนทั่วไป พวกเขาเปรียบเทียบกับตัวเองกับคนอเมริกัน พวกเขาไม่สามารถที่จะรวมพวกเขาเข้ากับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ พ่อแม่เองก็ไม่เข้าระบบการเรียนการสอนแบบอเมริกันของลูกๆ ไม่สามารถให้คำปรึกษา หรือสอนการบ้านลูกๆ ได้ การสอนในโรงเรียนย่อมสอดคล้องแนวความคิด วิธีปฏิบัติแบบอเมริกันที่พ่อแม่คนม้งไม่เข้าใจ เช่น วิถีชีวิตแบบอเมริกัน เทศกาลต่างๆ เป็นต้น

ครอบครัวม้งในยุคทศวรรษ 1990 ยังคงมีความกดดันในการพยายามปรับตัวอยู่ โดยเฉพาะผู้สูงอายุที่ไม่สามารถรับมือกับสิ่งแวดล้อมในอเมริกา การตั้งถิ่นฐานใหม่นำมาซึ่งความกดดัน ความทรงจำเก่าๆ ในสมัยสงครามยังตามหลอกหลอนพวกเขาอยู่ ผู้อพยพหลายคนต้องทรมานกับการฝันร้าย และความรู้สึกผิดที่รอดชีวิตแต่ไม่สามารถช่วยเหลือญาติมิตรที่ตายจากไปได้ บางคนเสียชีวิตขณะนอนหลับ แพทย์ไม่สามารถหาสาเหตุได้และเรียกโรคนี้อีกว่า "Hmong sudden-death Syndrome" หรือโรคตายอย่างกระทันหันของคนม้ง นอกจากนี้คนม้งยังมีอัตราการฆ่าตัวตายสูงอีกด้วยทั้งใน

เฟรสโน แคลิฟอร์เนีย และในมินนิโซต้า ซึ่งมีทั้งเด็กวัยรุ่นที่ประสบปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับระบบ 2 วัฒนธรรมไม่ได้ และผู้ใหญ่ที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมใหม่ได้ ทั้งความกดดันในการเลี้ยงดูครอบครัวให้ดีในสังคมอเมริกัน

มีรายงานการศึกษาข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของคนมั่งในวิสคอนซิน ซึ่งจัดทำโดยหน่วยปฏิบัติงานด้านการสมัครเป็นประชากร (The Applied Population Laboratory) ของมหาวิทยาลัยวิสคอนซินที่เมืองแมดิสัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการประเมินความต้องการทางการศึกษาของคนมั่ง เป็นการศึกษาเปรียบเทียบโดยใช้ช่วงเวลาระหว่างปี 1990-2000 ครอบคลุมในเรื่องประชากรศาสตร์ ลักษณะพฤติกรรมทางสังคมเศรษฐกิจของคนมั่งในวิสคอนซิน เช่น ขนาดและการแจกแจง โครงสร้างทางอายุ ส่วนประกอบภายในครอบครัว การศึกษา รายได้ ความยากจน การจ้างงาน ที่อยู่อาศัย และสุขภาพ เป็นต้น การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาที่เน้นเฉพาะคนมั่งในรัฐวิสคอนซินเท่านั้น และสามารถสรุปผลได้ดังนี้

การศึกษาด้านประชากร

- ประชากรมั่งในวิสคอนซินเพิ่มจาก 16,373คนในปี1990 เป็น 33,791คนในปี 2000 คิดเป็น 106%ของการเพิ่มขึ้น ในทางกลับกันกลุ่มเชื้อชาติที่ใหญ่ที่สุดในวิสคอนซินคือกลุ่มคนผิวขาว ก็เพิ่มจำนวนขึ้นเพียง 4.8%. เท่านั้น
- อัตราส่วนประชากรมั่งในวิสคอนซินในปี 2000 คิดเป็น 0.63% ขณะที่ปี 1990 มีเพียง 0.33%
- คนมั่งในวิสคอนซินคิดเป็น 32.9% ของจำนวนคนเอเชียทั้งหมด 102,823 คนในวิสคอนซิน ซึ่งมากเป็นสองเท่าของกลุ่มเชื้อชาติที่รองลงมาคือ คนอินเดีย และ คนจีน

ตารางที่ 5.2 Hmong Population of Wisconsin Counties, 1990 and 2000

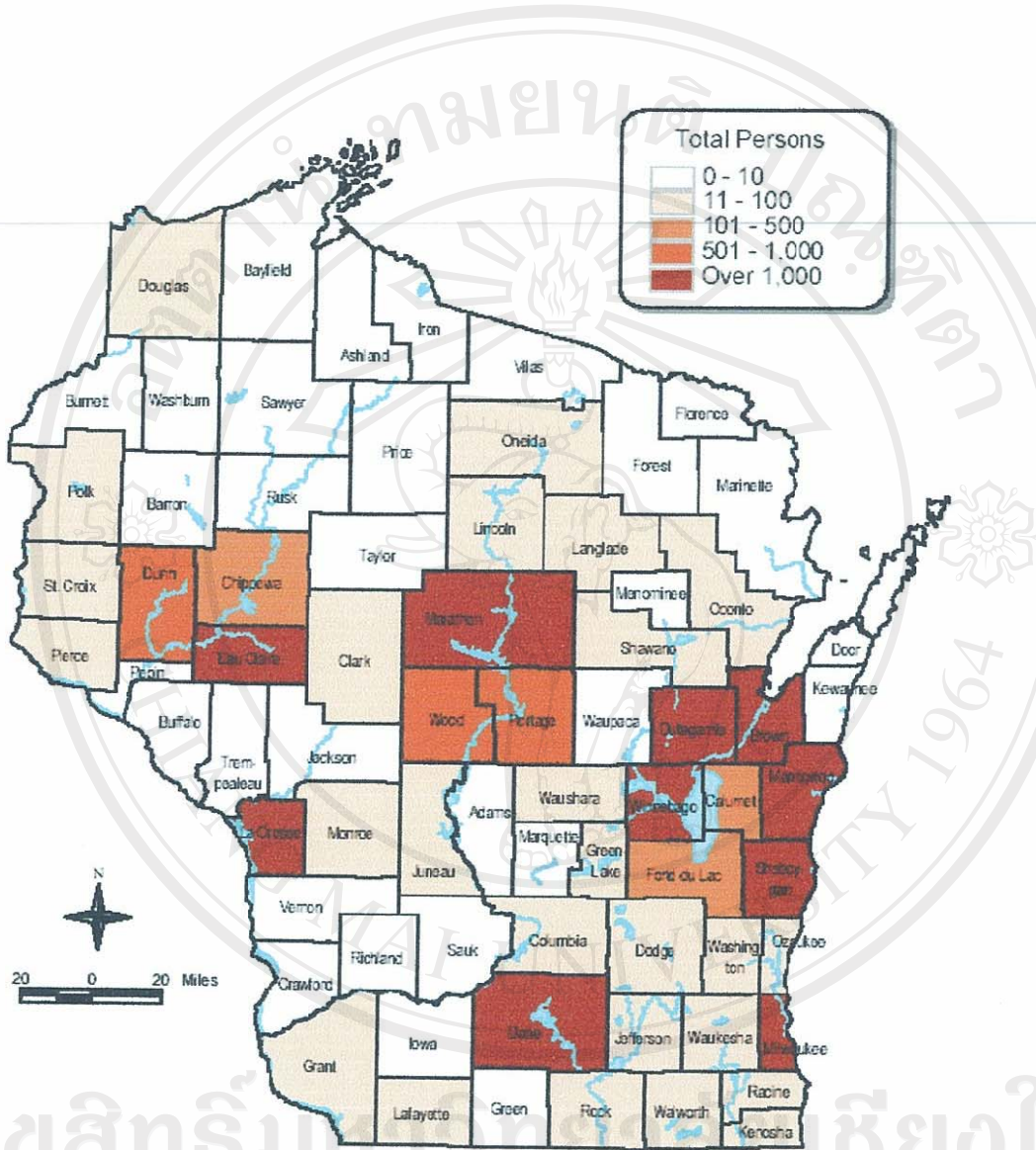
County	Hmong Population		Change, 1990-2000		County (cont.)	Hmong Population		Change, 1990-2000	
	1990	2000	Number	Percent		1990	2000	Number	Percent
Adams	0	0	0	--	Marathon	1,968	1,153	-2,485	-126%
Ashland	2	1	-1	-50%	Marquette	0	0	0	..
Barron	0	0	0	..	Manitowish	0	0	0	..
Bayfield	0	0	0	..	Manitowish	3,354	7,883	4,529	135%
Brown	1,410	2,957	1,547	110%	Milwaukee	23	37	14	61%
Buffalo	0	8	8	..	Manroe	0	26	26	..
Burnett	0	10	10	..	Oconto	0	26	26	..
Calumet	26	112	386	1485%	Oneida	0	20	20	..
Chippewa	116	321	205	177%	Ozaukee	1,284	2,504	1,220	100%
Clark	0	19	19	..	Pepin	9	21	12	133%
Columbia	0	11	11	..	Percy	0	0	0	..
Crawford	0	9	9	..	Park	6	20	14	233%
Dane	561	2,235	1,674	298%	Price	0	15	15	..
Dodge	5	36	31	620%	Price	232	861	629	271%
Door	0	9	9	..	Rock	0	0	0	..
Douglas	80	75	-5	-6%	Richland	0	53	53	..
Dunn	344	551	207	60%	Rock	0	1	1	..
East Chauce	1,485	1,599	114	8%	Rusk	67	17	-57	-85%
Florence	0	7	7	..	St. Croix	5	10	5	100%
Fond du Lac	140	388	248	177%	Sauk	0	81	81	..
Forest	0	8	8	..	Sawyer	0	0	0	..
Grant	29	38	9	31%	Shawano	0	1	1	..
Green	0	8	8	..	Sheboygan	8	35	27	338%
Green Lake	48	39	-19	-40%	Shoshong	1,255	5,706	4,451	355%
Iowa	0	0	0	..	Stout	0	8	8	..
Iron	0	0	0	..	Trempealeau	1	1	0	0%
Jackson	7	0	-7	-100%	Vernon	1	0	-1	-100%
Jefferson	9	30	21	233%	Vilas	0	0	0	..
Juneau	11	31	20	182%	Waikowich	7	40	33	471%
Kenosha	7	15	8	114%	Washington	0	0	0	..
Kewaunee	0	6	6	..	Washington	39	15	-24	-61%
Lac Cross	1,933	2,282	349	18%	Waushara	7	26	19	271%
Lac Du Roche	0	20	20	..	Winnebago	0	6	6	..
Ladysmith	0	22	22	..	Wisconsin	877	1,825	948	108%
Lancaster	13	16	3	23%	World	380	689	309	81%
Manitowish	647	1,157	510	79%					
Wisconsin Total	16,373	33,791	17,418	106%					

Source: 1990 Census of Population and Housing; 2000 Census of Population and Housing; U.S. Census Bureau.

304.8
๕๕๕๓ ๖

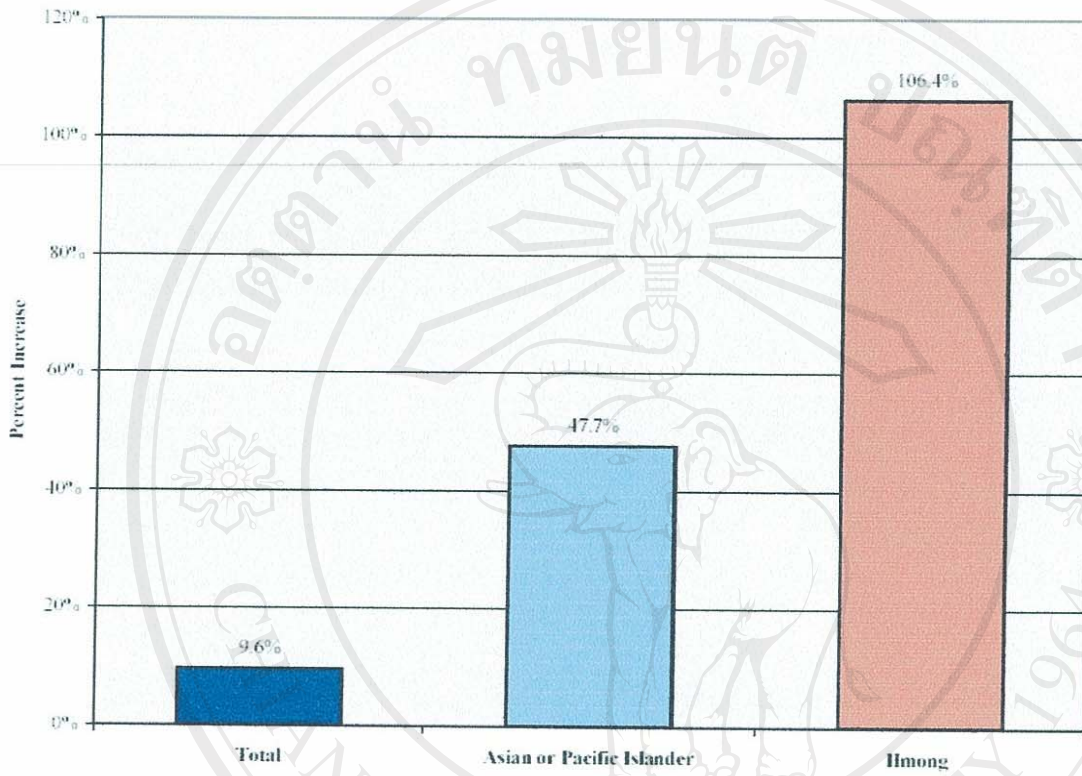
เลขหมู่.....
สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

รูปที่ 5.1 Wisconsin Counties Hmong Population, 2000

ลิขสิทธิ์นี้โดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright © by Chiang Mai University
 All rights reserved

แผนภูมิภาพที่ 5.1 Population Growth, Wisconsin: 1990 - 2000

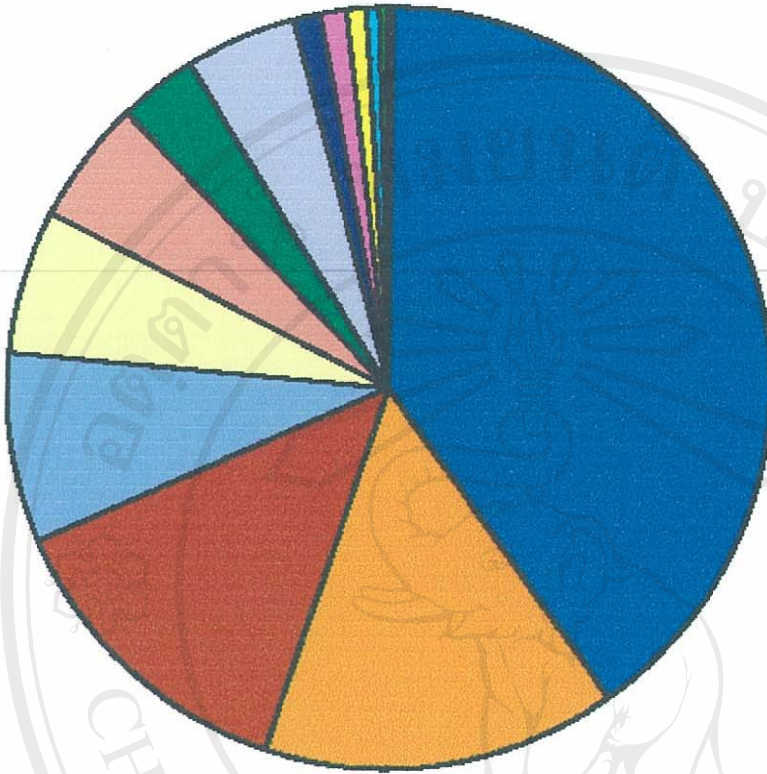

	1990	2000	Change
Total	4,891,769	5,363,675	9.6%
Asian or Pacific Islander	37,210	54,972	47.7%
Hmong	16,373	33,791	106.4%

สงวนลิขสิทธิ์โดย Chiang Mai University
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

แผนภูมิภาพที่ 5.2 Asian Population Composition, Wisconsin: 2000

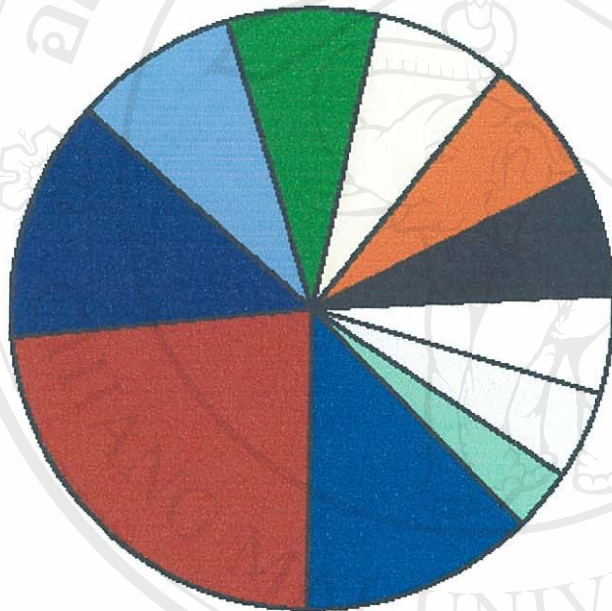
Origin	Population	Percent
Hmong	33,791	40.0%
Asian Indian	12,665	15.0%
Chinese	11,184	13.2%
Korean	6,800	8.1%
Filipino	5,158	6.1%
Laotian	4,469	5.3%
Japanese	2,868	3.4%
Vietnamese	3,891	4.6%
Pakistani	1,061	1.3%
Thai	953	1.1%
Cambodian	726	0.9%
Indonesian	397	0.5%
Other specified Asian	162	0.2%
Sri Lankan	183	0.2%
Malaysian	144	0.2%
Total Single Group Asian	84,452	100%

การศึกษาด้านถิ่นที่อยู่ในรัฐวิสคอนซิน

- 23.3% ของประชากรมั่งในวิสคอนซินอาศัยอยู่ในเขตเมืองมิลวอกกี 13.2% อาศัยในเขตเมืองมาราธอน
- มี 3 เขตเมืองที่มีประชากรมั่งมากกว่า 2% ของประชากรทั้งหมดของเมืองคือ มาราธอน (3.5%) ซีบอยแกน (2.4%) และลาครอส (2.1%)
- เขตเมืองเดน มีการเพิ่มของประชากรมั่งสูงถึง 298% ในช่วงระหว่างปี 1990-2000 จาก 561คนเป็น 2,235 คน มากกว่าอีก 10 เขตเมืองในวิสคอนซิน

แผนภูมิภาพที่ 5.3 Distribution of Wisconsin's Hmong Population,
Wisconsin Counties: 2000

County	Persons	Percent
Milwaukee	7,883	23%
Marathon	4,453	13%
Brown	2,957	9%
Sheboygan	2,706	8%
Outagamie	2,504	7%
La Crosse	2,282	7%
Dane	2,235	7%
Winnebago	1,825	5%
Eau Claire	1,599	5%
Manitowoc	1,157	3%
Remaining Counties	4,190	12%
Total	33,791	100%

ตารางที่ 5.3 Hmong Population, 1990 and 2000: Top 20 Wisconsin Counties

		Hmong Population		
Rank	County	1990	2000	% Increase 1990-2000
1	Milwaukee	3,354	7,883	135%
2	Marathon	1,968	4,453	126%
3	Brown	1,410	2,957	110%
4	Sheboygan	1,255	2,706	116%
5	Outagamie	1,254	2,504	100%
6	La Crosse	1,933	2,282	18%
7	Dane	561	2,235	298%
8	Winnebago	877	1,825	108%
9	Eau Claire	1,485	1,599	8%
10	Manitowoc	647	1,157	79%
11	Portage	232	861	271%
12	Wood	380	689	81%
13	Dunn	344	551	60%
14	Calumet	26	412	1485%
15	Fond du Lac	140	388	177%
16	Chippewa	116	321	177%
17	St. Croix	5	81	1520%
18	Waukesha	2	76	3700%
19	Douglas	80	75	-6%
20	Racine	0	53	--

* Ranking based on 2000 Census figures

Sources: 1990 Census of Population and Housing, 2000 Census of Population and Housing; U.S. Census Bureau

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตารางที่ 5.4 Percent of Total Population Hmong, 2000: Top 20 Wisconsin Counties

Rank	County	Total Population	Hmong Population	
			Number	% of Total
1	Marathon County	125,834	4,453	3.5%
2	Sheboygan County	112,646	2,706	2.4%
3	La Crosse County	107,120	2,282	2.1%
4	Eau Claire County	93,142	1,599	1.7%
5	Outagamie County	160,971	2,504	1.6%
6	Manitowoc County	82,887	1,157	1.4%
7	Dunn County	39,858	551	1.4%
8	Brown County	226,778	2957	1.3%
9	Portage County	67,182	861	1.3%
10	Winnebago County	156,763	1,825	1.2%
11	Calumet County	40,631	412	1.0%
12	Wood County	75,555	689	0.9%
13	Milwaukee County	940,164	7,883	0.8%
14	Chippewa County	55,195	321	0.6%
15	Dane County	426,526	2235	0.5%
16	Fond du Lac County	97,296	388	0.4%
17	Douglas County	43,287	75	0.2%
18	Juneau County	24,316	41	0.2%
19	Waushara County	23,154	37	0.2%
20	Green Lake County	19,105	29	0.2%

Source: 1990 Census of Population and Housing, 2000 Census of Population and Housing, U.S. Census Bureau.

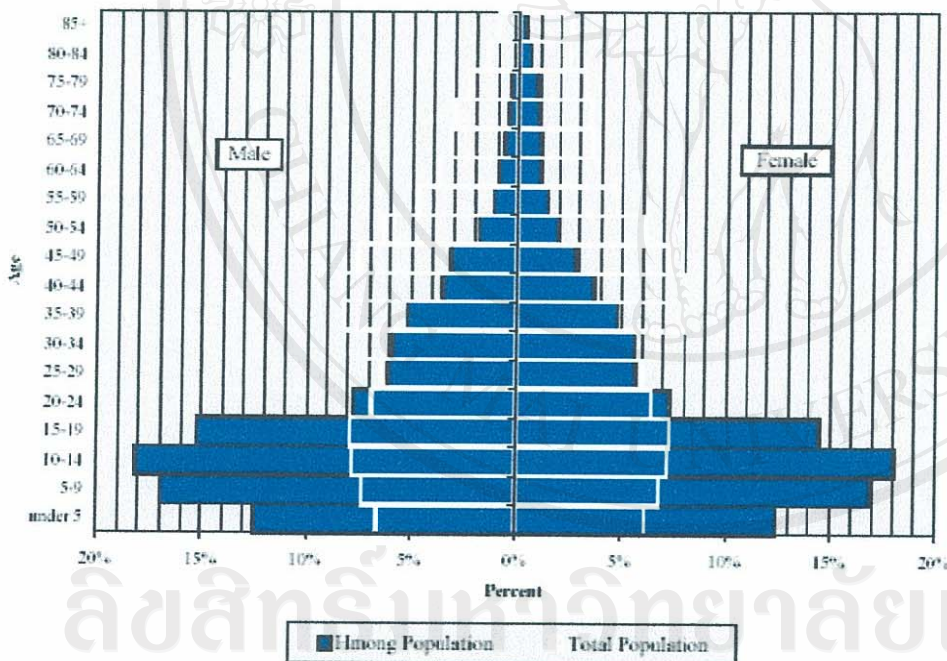
ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

การศึกษาด้านอายุ คนม้งในวิสคอนซินมีอายุน้อยกว่าประชากรโดยทั่วไป และอยู่ในครอบครัวขนาดใหญ่ที่มีคู่สมรสและเด็กอาศัยอยู่ร่วมกัน

- 57.1% ของประชากรม้งในวิสคอนซินมีอายุต่ำกว่า 18 ปี และสองในสามของประชากรม้งคือมากกว่า 23,000 คนอายุต่ำกว่า 24 ปี
- มากกว่า 98% อาศัยอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน และเกือบ 70% ของครอบครัวเหล่านี้มีคู่สมรสและเด็กอาศัยอยู่ร่วมกัน
- ขนาดครอบครัวของคนม้งในวิสคอนซิน โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 6.4 คนต่อครอบครัว คือมากกว่าสองเท่าของขนาดครอบครัวโดยทั่วไปที่อยู่ 3.1 คนต่อครอบครัว
- อัตราการคลอดบุตรของวัยรุ่นม้งนั้นมากกว่าวัยรุ่นทั่วไปในวิสคอนซินอย่างมาก ในปี 2001 พบว่า 13% ของการคลอดบุตรของแม่สาวม้งอยู่ที่อายุ 18-19 ปี ในขณะที่ผู้หญิงโดยทั่วไปอยู่ที่ 7% ส่วนอีก 10% ของอัตราการคลอดบุตรของแม่สาวม้งอยู่ในช่วงอายุ 15-17 ปี

แผนภูมิภาพที่ 5.4 Hmong and Total Population by Age and Sex, Wisconsin: 2000

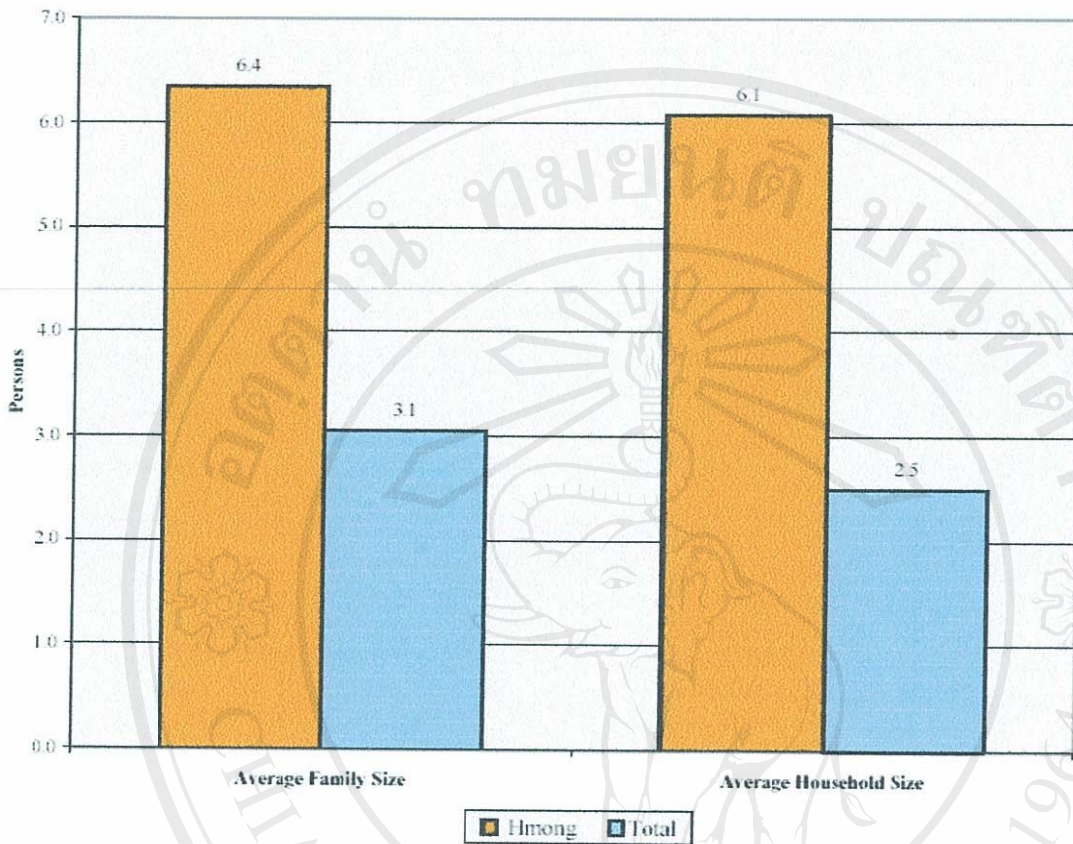

Hmong Population by Selected Age Groups, Wisconsin: 2000

Age Groups	Hmong Population	Percent	Total Population	Percent
Under 5	4,219	12.5%	342,340	6.4%
5-17	15,060	44.6%	1,026,416	19.1%
18-24	4,340	12.8%	520,629	9.7%
25-44	6,835	20.2%	1,581,690	29.5%
45-64	2,411	7.1%	1,190,047	22.2%
65 and Older	926	2.7%	702,553	13.1%

แผนภูมิภาพที่ 5.5 Average Family & Household Size, Wisconsin: 2000

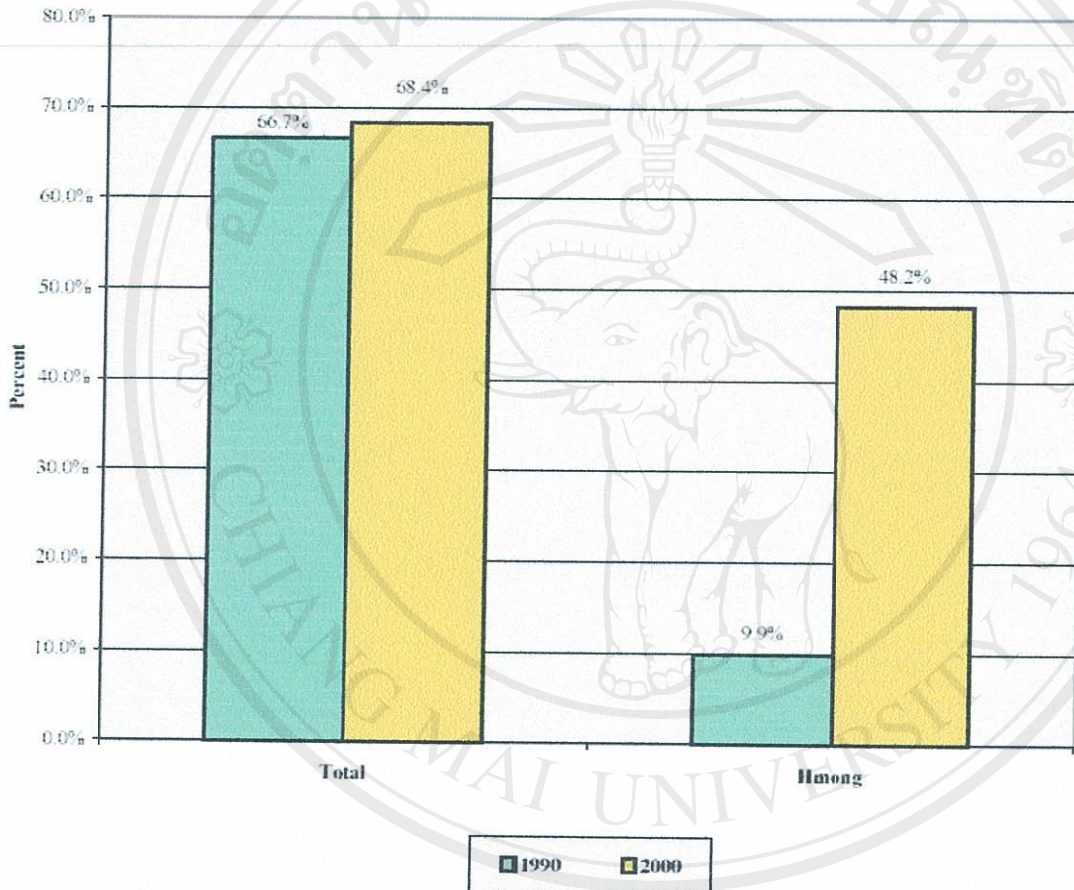

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

การศึกษาด้านที่อยู่อาศัย อัตราการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยของคนมั่งในวิสคอนซินเพิ่มขึ้น

- จากปี 1900-2000 อัตราการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยของคนมั่งในวิสคอนซินเพิ่มขึ้นจาก 9.9% เป็น 48.2%. ในขณะที่ประชากรทั้งหมดของรัฐวิสคอนซินเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจาก 66.7% เป็น 68.4%.

แผนภูมิภาพที่ 5.6 Persons Living in Owner Occupied Housing Units, Wisconsin: 1990 & 2000

การศึกษาด้านรายได้ ประชากรมั่งในวิสคอนซินมีรายได้เพิ่มมากขึ้นจากปี 1990 แต่ยังคงมีอัตราตามหลังประชากรทั้งหมด

- ค่าเฉลี่ยรายได้ของครอบครัวประชากรทั้งหมดของรัฐเพิ่มจากปี 1990-2000 เป็นจำนวน \$5,579 ส่วนของครอบครัวมั่งเพิ่มขึ้นเป็น \$21,924 แต่ยังคงล้าหลังค่าเฉลี่ยของประชากรทั้งหมดอยู่ \$7,893

- ค่าเฉลี่ยรายได้ของผู้ชายมั่งนั้นใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยรายได้ของผู้หญิงโดยทั่วไป คือ \$19,902 และ \$18,325 สำหรับผู้หญิงทั่วไป ในขณะที่ผู้หญิงมั่งนั้นมีรายได้เฉลี่ยตามหลังอยู่มากคือ \$12,766

- ระหว่างปี 1989-1999 ระดับความยากจนของคนมั่งลดลงอย่างมากเกือบจะ 50% ในทุกช่วงอายุ แต่อย่างไรก็ตามระดับความยากจนของคนมั่งยังสูงกว่ามาตรฐานของรัฐวิสคอนซินในทุกช่วงอายุ โดยเฉพาะช่วงอายุ 65-74 ปี

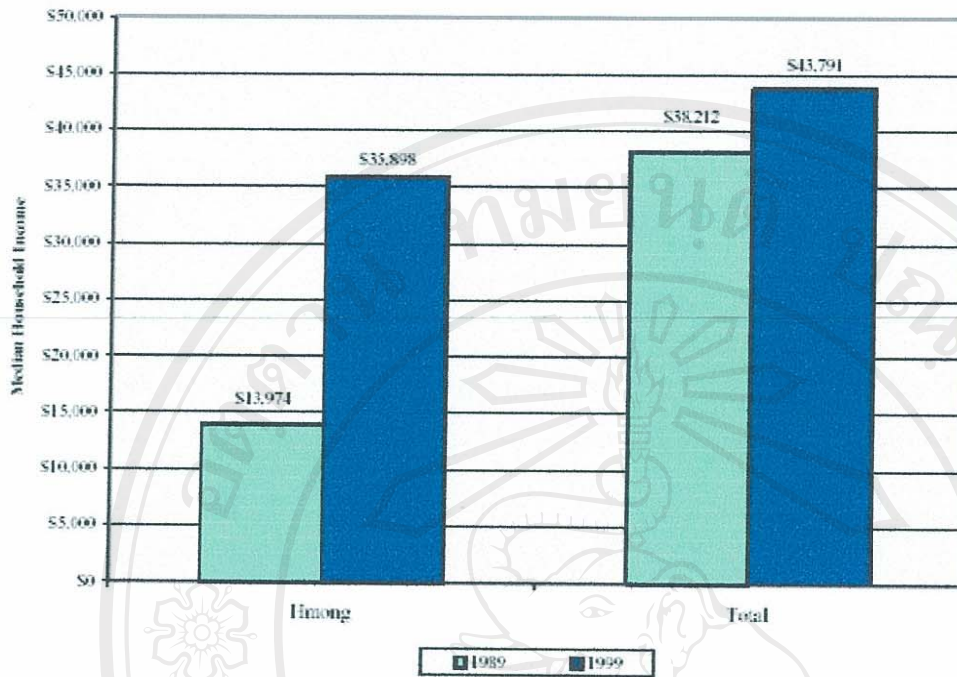
- ผู้หญิงมั่งที่อายุต่ำกว่า 18 ปีที่มีลูกแล้วและยากจนคิดเป็น 36% คิดเป็นอัตราเท่ากับผู้หญิงวิสคอนซินที่อายุต่ำกว่า 18 ปีโดยทั่วไป

- ปี 2000 อัตราการว่างงานของผู้ชายมั่งอยู่ที่ 3% มากกว่าผู้ชายในวิสคอนซินทั่วไป ส่วนผู้หญิงมั่งมักไม่ค่อยเข้าสู่ตลาดงานมากนักเมื่อเทียบกับผู้หญิงทั่วไปในวิสคอนซิน

- ช่วงระหว่างปี 1990-2000 อัตราส่วนของผู้ชายมั่งที่ทำงานหรือเป็นทหารเพิ่มขึ้นจาก 30% เป็น 57% และผู้หญิงมั่งเพิ่มจาก 14% เป็น 51%

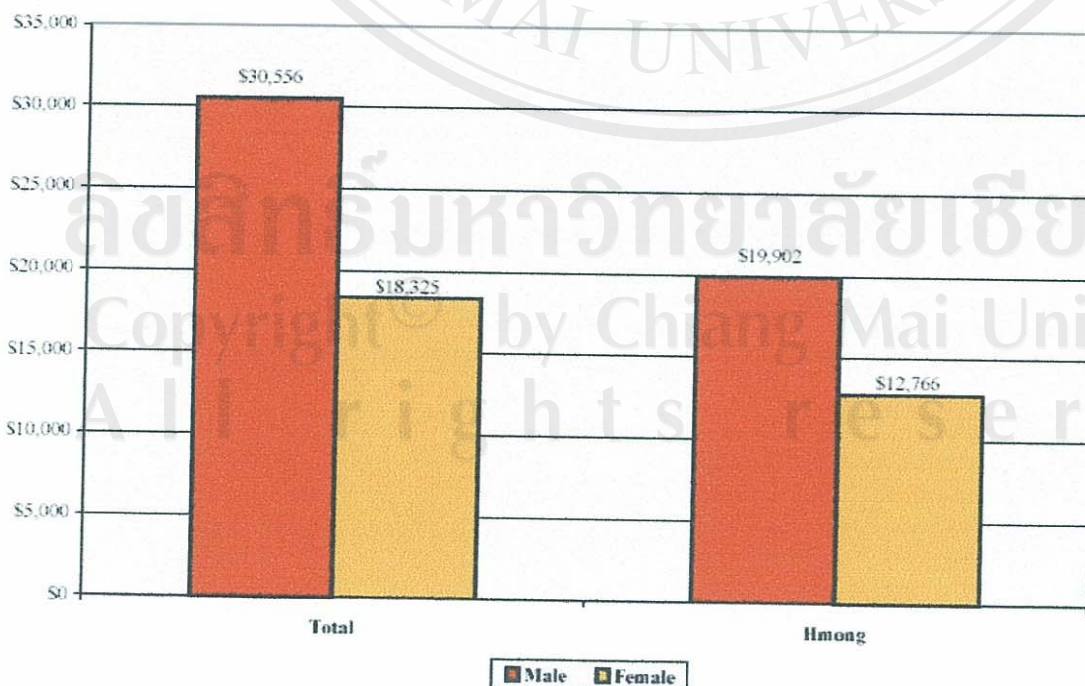

แผนภูมิภาพที่ 5.7 Median Household Income, Wisconsin: 1989 & 1999

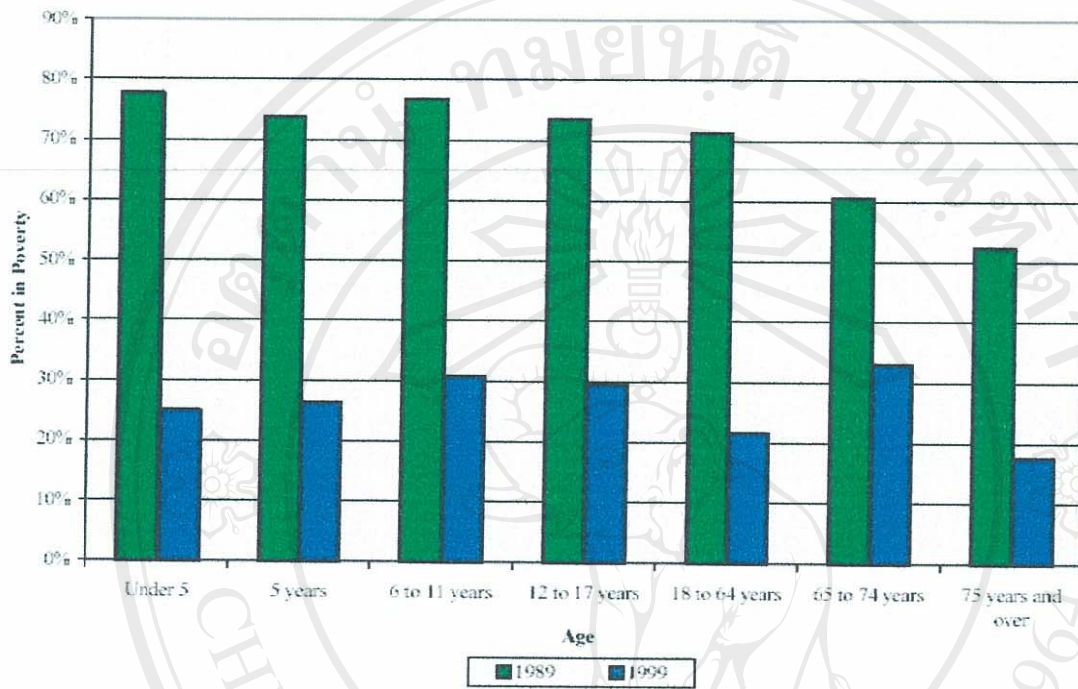
Note: 1989 income has been adjusted to 1999 "dollars" to correct for inflation.

แผนภูมิภาพที่ 5.8 Median Earnings by Sex Among Year-Round, Full-Time Workers, Wisconsin: 1999

แผนภูมิภาพที่ 5.9 Percent of Hmong Below Poverty Level by Age, Wisconsin: 1989 & 1999

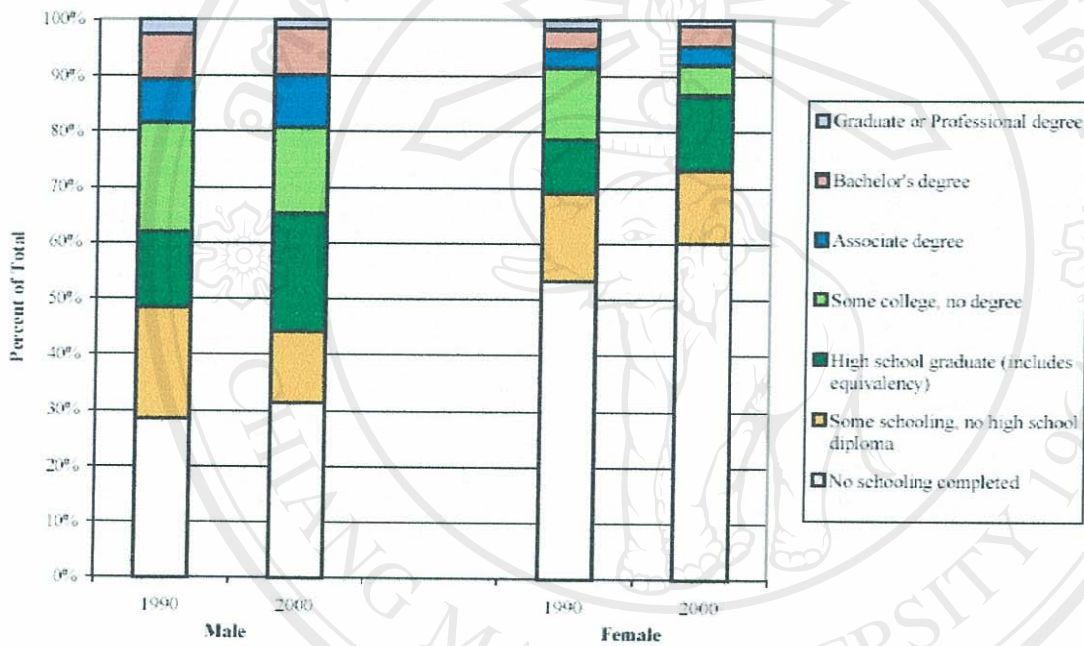
Age	1989		1999	
	Number	Percent	Number	Percent
Under 5	3,220	78%	929	25%
5 years	617	74%	257	26%
6 to 11 years	2,590	77%	2,091	31%
12 to 17 years	1,382	73%	1,755	30%
18 to 64 years	4,301	71%	2,677	22%
65 to 74 years	222	60%	146	33%
75 years and over	68	52%	73	18%
Total	12,400	75%	7,928	26%

การศึกษาด้านการศึกษา การศึกษาของคนม้งเพิ่มขึ้นจากปี 1990 แต่ผู้หญิงม้งยังมีระดับการศึกษาต่ำ

- ผู้ชายม้งได้รับการศึกษามากกว่าผู้หญิงม้ง ระหว่างปี 1990-2000 ทั้งชายและหญิงมีอัตราการเข้าเรียนในระดับมาตรฐานสูงขึ้น โดยเฉพาะในระดับมัธยมปลาย หรือเทียบเท่า

- ปี 2000 เกือบ 60% ของผู้หญิงม้งในวิสคอนซินไม่จบการศึกษาจากโรงเรียน และ 31% สำหรับผู้ชายม้ง

แผนภูมิภาพที่ 5.10 Educational Attainment for the Hmong Population 25 Years and Over, Wisconsin: 1990 & 2000

	Male				Female			
	1990		2000		1990		2000	
	Number	Percent	Number	Percent	Number	Percent	Number	Percent
No schooling completed	649	28%	1,487	31%	1,347	53%	2,997	60%
Some schooling, no high school diploma	453	20%	616	13%	389	15%	648	13%
High school graduate (includes equivalency)	311	14%	1,004	21%	245	10%	676	14%
Some college, no degree	451	20%	732	15%	326	13%	273	5%
Associate degree	182	8%	453	10%	85	3%	166	3%
Bachelor's degree	182	8%	396	8%	89	4%	177	4%
Graduate or Professional degree	59	3%	72	2%	41	2%	53	1%
Total	2,287	100%	4,760	100%	2,522	100%	4,990	100%

การศึกษาด้านสถานที่เกิด ประชากรม้งในวิสคอนซินส่วนใหญ่เกิดนอกสหรัฐอเมริกา แต่ส่วนใหญ่มาอยู่ในอเมริกา 10 ปีหรือมากกว่านั้น

- มากกว่ากึ่งหนึ่งของประชากรม้งในวิสคอนซินเกิดนอกสหรัฐอเมริกา เกือบ 30% เกิดในอเมริกา

- 46% ของประชากรม้งในวิสคอนซินอพยพเข้าในช่วงปี 1980-1990 ขณะที่ 42% อพยพเข้ามาหลังปี 1990

แผนภูมิภาพที่ 5.11 Birthplace of the Hmong Population, Wisconsin: 2000

Birthplace	Number	Percent
Born in Wisconsin	9,338	30%
Born in other state in the United States	3,741	12%
Northeast	384	1%
Midwest	1,218	4%
South	408	1%
West	1,731	6%
Born outside the United States	17,931	58%
Total	31,010	100%

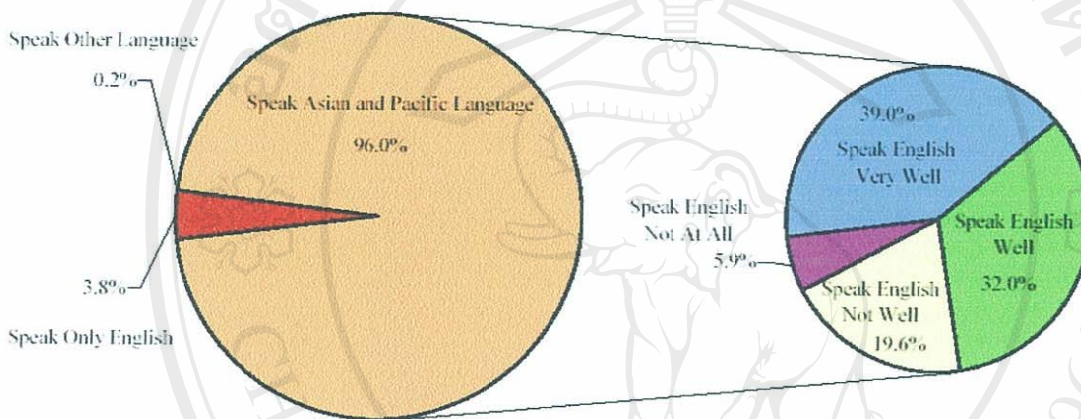
การศึกษาด้านการใช้ภาษา

- 96% ของครอบครัวมีผู้พูดภาษาเอเชียหรือภาษาฝั่งแปซิฟิกที่บ้าน และ 71%ของคนเหล่านี้พูดภาษาอังกฤษได้ดีหรือดีมาก

- ในปี 2001 70%ของนักเรียนม้งถูกจัดอยู่ในกลุ่มขาดความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษเกือบ 60% ของนักเรียนเหล่านี้อยู่ในระดับอนุบาลถึงระดับชั้นมัธยมปีที่ 2 และในระดับก่อนวัยเรียนและมัธยมปลายมีอัตราการขาดความชำนาญในการใช้ภาษาอังกฤษเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

แผนภูมิภาพที่ 5.12 Language Spoken at Home for Hmong Persons 5 Years and Over,

Wisconsin: 2000

Language Spoken At Home for Hmong Persons 5 Years and Over		
	Number	Percent
Speak Only English	1,031	3.8%
Speak Asian and Pacific Island Language	26,165	96.0%
Speak Other Language	49	0.2%
For Hmong Persons Who Speak an Asian and Pacific Island Language at Home		
	Number	Percent
Speak English Very Well	10,683	39.0%
Speak English Well	8,821	32.0%
Speak English Not Well	5,129	19.6%
Speak English Not at All	1,532	5.9%

แผนภูมิภาพที่ 5.13 Limited-English Proficient Hmong Students by Grade Level in 16 Wisconsin Counties, 2001

Hmong Students in ESL Programs		
Grade	Number	Percent
Pre Kindergarten to Kindergarten	563	3%
Kindergarten to 3rd grade	4,751	29%
4th to 8th grade	4,633	28%
9th to 12th grade	1,548	9%
Total	11,495	70%

Hmong School-Age Population		
	Number	Percent
Total	16,364	100%

สถานภาพทางสังคมของคนม้งในปัจจุบันได้รับการยอมรับดีขึ้นกว่าเดิม 30 ปีก่อน แต่ยังไม่สมบูรณ์กระบวนการนี้ยังไม่สิ้นสุด รวมทั้งการปรับตัวของพวกเขาที่ยังไม่จบสิ้นลงเช่นกัน พวกเขายังคงไม่ได้แสดงเอกลักษณ์ของตนอย่างชัดเจน ทำให้คนอเมริกันบางกลุ่มยังไม่สามารถแยกแยะคนม้งออกจากคนเอเชียกลุ่มอื่น เว้นแต่รัฐที่มีคนม้งอาศัยอยู่มาก มีการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคนม้ง มีการคบค้าสมาคมระหว่างกัน คนอเมริกันก็อาจสามารถแยกคนม้งออกมาได้ชัดเจน นอกจากนี้สถานภาพทางสังคมและการปรับตัวนั้นยังขึ้นอยู่กับระยะเวลาของการตั้งถิ่นฐานในอเมริกาของแต่ละคนด้วย เนื่องจากการอพยพของคนม้งกินระยะเวลายาวนาน ผู้อพยพกลุ่มแรกยอมปรับตัวและมีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมดีกว่าผู้อพยพที่ย้ายเข้ามาทีหลัง ลักษณะทางกายภาพเป็นสิ่งที่คนม้งเปลี่ยนแปลงตัวเองไม่ได้ ไม่ว่าจะเปลี่ยนเชื้อชาติ สีผิว แต่สิ่งที่มากำหนดสถานภาพของพวกเขาไม่ได้ขึ้นอยู่กับเชื้อชาติและสีผิวอีกต่อไป แต่อยู่ที่ความสามารถในการดำเนินชีวิตหน้าที่การงาน ความสามารถเป็นตัวกำหนดสถานภาพทางสังคม ปัจจุบันคนม้งมีการศึกษา อาชีพคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นกว่าเดิม 95% ของคนม้งมีงานทำ 71% ของคนม้งเป็นเจ้าของบ้านที่พวกเขาอยู่อาศัย หลายครอบครัวมีธุรกิจส่วนตัว ดังนั้นกระบวนการปรับตัวยังคงดำเนินต่อไป สิ่งที่ทำทลายคนม้งในอเมริกาคือพวกเขาจะปรับตัวอย่างไร โดยไม่สูญเสียความเป็นม้ง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

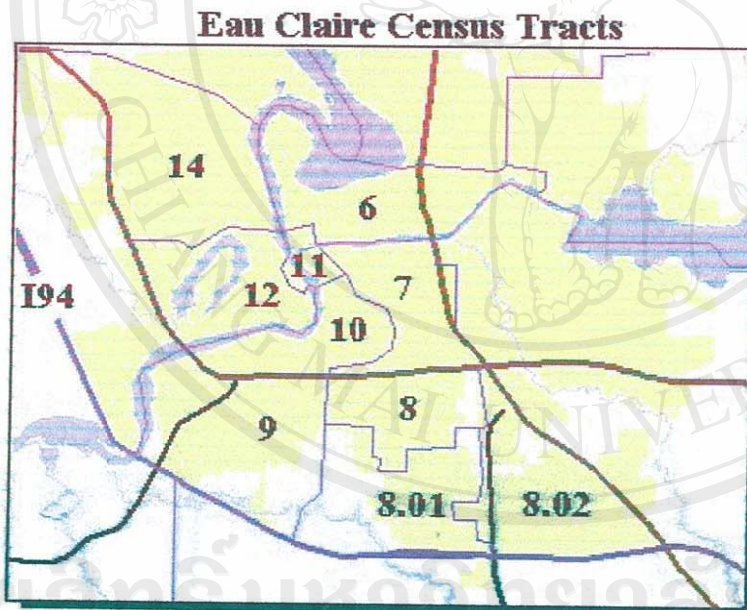
5.2 คนมั่งในเมืองโอแคลร์และการปรับตัวของคนมั่ง

คนมั่งเลือกมาตั้งถิ่นฐานในเมือง โอแคลร์ด้วยเหตุผลเดียวกับรัฐวิสคอนซินคือ การศึกษาที่มีคุณภาพ ตลอดจนบริการทางสังคมที่เอื้ออำนวย สภาพภูมิประเทศที่เอื้ออำนวยต่อการเพาะปลูก ตลอดจนการจ้างงานในอุตสาหกรรมในท้องถิ่น แต่ปัจจัยสำคัญในการตั้งถิ่นฐานในเมือง โอ แคลร์ ที่แท้จริงคือ การติดตามญาติมิตรและตระกูลของคนที่มาตั้งถิ่นฐานอยู่ก่อน และขนาดของเมืองที่ไม่ใหญ่หรือเล็กจนเกินไป สามารถเดินทางได้สะดวก

การตั้งถิ่นฐานต้องประกอบด้วยผู้อพยพและชุมชนดั้งเดิม ผู้อพยพกลุ่มแรกมาถึง โอ แคลร์ ในเดือนเมษายน 1976 ซึ่งในขณะนั้นมีเพียงสามครอบครัวเท่านั้น ชง เคนัว และภรรยา พร้อมลูกอีก 2 คนนั้นยึด โอ แคลร์เป็นบ้านของพวกเขา นับตั้งแต่นั้น ส่วนอีก 2 ครอบครัวย้ายไปยังเมืองอื่นในคอนทลง ปัจจุบัน ชง เคนัวอาศัยอยู่ทางตอนใต้ของ โอ แคลร์ และมีฐานะเป็นผู้นำชุมชนมั่ง

เขตการตั้งถิ่นฐานของคนมั่งในโอ แคลร์

การตั้งถิ่นฐานของคนมั่งใน โอแคลร์นั้นสามารถแบ่งออกเป็นเขตต่างๆ ได้ 10 เขต ตามข้อมูลที่ได้จากสำมะโนประชากรและที่พัทอาศัยของสหรัฐอเมริกาในปี 1990

รูปที่ 5.2 พื้นที่การตั้งถิ่นฐานของคนมั่งในเมือง โอ แคลร์

ที่มา: สื่ออิเล็กทรอนิกส์ <http://www.uwec.edu/geography/geogstuff/showcase/EAUCLAIR/ecagesex.htm>

1. เขต 6 ทิศเหนือ เป็นเขตเก่าแก่ เขตอุตสาหกรรมหนักและที่พัทอาศัยสมัยศตวรรษที่ 19
2. เขต 7 ทิศตะวันออก เป็นเขตที่พัทอาศัยในยุคปี 1930-1940
3. เขต 8 พัทนัม ไฮท์ ตะวันออก (Putnam Heights East) เป็นเขตชานเมืองหลังสงคราม โลกครั้งที่ 2 และย่านจับจ่ายใช้สอยลอนคอน สแควร์

4. เขต 8.01 ทิศใต้ เป็นเขตชานเมืองหลังปี 1960 และพื้นที่ใช้สอยเช่น สนามกอล์ฟ ที่ดินเพื่อการค้า และ ที่พักเคลื่อนที่
5. เขต 8.02 ทิศตะวันออกเฉียงใต้ เป็นย่านที่พักอาศัย อพาร์ทเมนท์ราคาแพงหลังปี 1980 และห้างไอควูด
6. เขต 9 พัทธัม ไฮท์ ตะวันตก เป็นอพาร์ทเมนท์ ย่านการค้า และ เขตอุตสาหกรรม
7. เขต 10 เดิร์ดวอร์ด(Third Ward) และมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-โอ แคลร์ เขตที่พักอาศัยราคาแพง และหอพัก
8. เขต 11 ซีดีย์ เขตใจกลางเมือง และที่พักอาศัยสมัยศตวรรษที่ 19
9. เขต 12 ทิศตะวันตก เป็นร้านค้าถนนวอเตอร์ บ้านพักนักศึกษา และที่พักอาศัยราคาแพง
10. เขต 14 ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นที่พักอาศัยสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และศตวรรษที่ 19 และเขตการค้า

โดยมีการนำเสนอตารางที่จะบอกจำนวนของคนเอเชียที่อาศัยอยู่ในเขตต่างๆ ซึ่งส่วนมากเป็นคนมั่ง โดยแบ่งแยกชาย และ หญิง

เขต	ชาย	หญิง
เขต 6	416	384
เขต 7	45	44
เขต 8	5	0
เขต 8.01	30	28
เขต 8.02	54	38
เขต 9	63	78
เขต 10	48	72
เขต 11	57	75
เขต 12	234	146
เขต 14	102	85

ตารางที่ 5.5 จำนวนคนมั่งที่อาศัยอยู่ในเขตต่างๆ แย่งชายหญิง

ที่มา: สื่ออิเล็กทรอนิกส์ <http://www.uwec.edu/geography/geogstuff/showcase/eauclair/ecagesex.htm>

จะเห็นได้ว่าเขตที่มีคนมั่งอาศัยอยู่มากที่สุดได้แก่เขต 6 ซึ่งเป็นเขตเก่าแก่ เขตอุตสาหกรรมหนักและที่พักอาศัยสมัยศตวรรษที่ 19 ซึ่งคิดเป็น 40% ของคนเอเชียทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในโอ แคลร์

(ส่วนใหญ่เป็นผู้เป็นคนม้ง) เนื่องจากคนม้งในโอ แคลร์ ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จึงเลือกอยู่ใกล้ที่ทำงาน เพื่อจะไม่ต้องเดินทาง และที่พักในเขตนี้เป็นที่พักอาศัยราคาถูก

Estimated Hmong Population in Wisconsin by City

City	1988	1990	1997	2000
Milwaukee	3,000	3,250	8,547	15,000
Wausau	1,800	2,040	4,020	5,000
Appleton	1,850	2,000	3,283	4,500
Green Bay	1,570	2,300	3,616	3,700
Eau Claire	1,860	2,160	2,738	3,200
La Crosse	1,900	2,390	3,241	3,000
Oshkosh	650	930	1,901	2,500
Sheboygan	1,180	1,800	3,900	3,500
Madison	660	750	1,641	2,000
Manitowoc	800	1,150	1,560	2,000
Stevens Point	NA	NA	NA	1,500
Menomonie	NA	NA	NA	1,000
Wisconsin Rapids	NA	NA	NA	700
Fond du Lac	NA	NA	NA	200
Total:	15,270	18,770	34,447	46,600

NA: Data were not available

Sources: Simon Fass, *The Hmong in Wisconsin: On the Road to Self-Sufficiency* (Milwaukee, Wisconsin Policy Research Institute, 1991); Ray Hutchison, *The Educational Performance of Hmong Students in Wisconsin* ((Milwaukee, Wisconsin Policy Research Institute, 1997); *Hmong National Development, 2000*; and mail in surveys of HMAA and Lao Family Community, Inc., throughout Wisconsin, 2000.

ตารางที่ 5.6 ประชากรม้งในรัฐวิสคอนซินแยกตามเมือง

ที่มา: Fungchatou Lo T. *The Promised Land: Socioeconomic Reality of the Hmong People in Urban America (1976-2000)*. Ohio: Wyndham Hall Press. 2001.

สเปอนเซอร์ของผู้อพยพชาวม้งในโอ แคลร์และความช่วยเหลือจากรัฐ

ผู้อพยพชาวม้งในโอแคลร์กลุ่มแรกได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยบริการทางสังคมของโบสถ์ในเครือลูเธอรันและองค์กรการกุศล แครอลิค ในปี 1980 จำนวนประชากรม้งในโอ แคลร์เพิ่มเป็น 300 คน จากผู้อพยพม้งที่ย้ายมาสมทบจากรัฐและเมืองอื่น เช่น ฟิลาเดลเฟีย ชิคาโก และเมืองอื่นๆ ซึ่งคลื่นผู้อพยพกลุ่มนี้ที่เข้ามาคิดเป็น 80% ของคนม้งที่อาศัยอยู่ก่อนหน้านี้ ความจำกัดทางด้านการเงินและขนาดของครอบครัวที่ใหญ่ ทำให้ต้องเช่าที่พักที่มีขนาดเล็กและราคาถูก กลายเป็นปัญหาเรื้อรังในชุมชน เนื่องจากคนม้งเช่าบ้านขนาดเล็กแต่มีจำนวนสมาชิกครอบครัวมากทำให้มีปัญหาทางด้านกฎหมายตามมา เพราะในอเมริกามีการจำกัดจำนวนคนอยู่อาศัยต่อขนาดของพื้นที่อยู่อาศัย คนม้งนิยมมีลูกหลายคน โดยเฉลี่ยจะมีลูกประมาณ 7 -10 คนต่อหนึ่งครอบครัว การขาดความรู้ในการดูแลรักษาบ้านทำให้เกิดความเสียหายต่อบ้าน จนเจ้าของบ้านเช่าไม่ค่อยเต็มใจให้คนม้งมาเช่าอยู่

ในปี 1982 ประชากรม้งเพิ่มเป็น 600 คนในโอแคลร์ ผู้นำม้งจึงได้ร้องขอต่อรัฐบาลกลางเพื่อจัดตั้งสมาคมม้งเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (HMAA - Hmong Mutual Assistance Association) โดยมีผู้นำคือ ยี เซียง (Yee Xiong) จุดประสงค์หลักเพื่อช่วยผู้อพยพมาใหม่ให้ได้รับบริการต่างๆ ที่จัดเตรียมไว้ เมื่อจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นสมาคมก็เติบโตตามไปด้วย ได้มีการเพิ่มการบริการในอีกหลายด้าน เช่น การจัดการปัญหาในด้านต่างๆ ของคนม้ง การพัฒนาอาชีพ การประสานงานและล่าม การเก็บสะสมอาหารเพื่อแจกจ่ายข้าวและของใช้จำเป็นแก่ผู้ตั้งถิ่นฐานใหม่จนกว่าพวกเขาจะได้รับแสดมปีอาหารจากรัฐ รัฐบาลกลางได้จัดเตรียมความช่วยเหลือแก่ผู้อพยพทางการเงิน คือ เงินช่วยเหลือเป็นเวลา 36 เดือนผ่านทางโครงการเงินช่วยเหลือผู้อพยพ (Refugee Cash Assistance Program) ภายหลังหากยังไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ก็มักสมัคร โครงการสวัสดิการค่าครองชีพของรัฐต่อ รัฐบาลกลางยังจัดเตรียมกองทุนสำหรับการเรียนภาษา การฝึกงาน ประกันความมั่นคงปลอดภัยเพิ่มเติม แสดมปีอาหาร และการรักษาพยาบาล ในช่วงปี 1981-1982 สหรัฐประสบภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ทำให้รัฐบาลต้องลดเงินช่วยเหลือจาก 36 เดือนเป็น 18 เดือน ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้อพยพที่เข้ามาใหม่ในช่วง 1979-1982 ผู้อพยพที่เข้ามาหลังปี 1982 ได้รับความช่วยเหลือมากกว่าเดิมเมื่อภาวะเศรษฐกิจดีขึ้น

พัฒนาการด้านภาษาอังกฤษของคนม้งในโอ แคลร์

ผู้อพยพกลุ่มแรกได้รับความช่วยเหลืออย่างมากในการฝึกภาษาจากผู้อุปถัมภ์จนพวกเขาสามารถตั้งกลุ่มแกนนำในการให้ความช่วยเหลือคนม้งในรุ่นต่อมา โดยการเป็นล่ามและช่วยประสานงานติดต่อกับชุมชนที่อยู่อาศัย ในปี 1979 คณะบริหารที่ปรึกษาชุมชนม้งซึ่งประกอบด้วยผู้นำม้ง ตัวแทนจากโรงเรียนในท้องถิ่น คณะทำงานของเมือง สถานพยาบาลสุขภาพอนามัย และองค์กรบริการทางสังคม ได้คำนึงถึงความความต้องการและการเพิ่มจำนวนประชากรม้งในโอแคลร์ จึง

ได้จัดตั้งโครงการภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สอง (ESL - English as a Second Language programs) ขึ้นในโอแคลร์ คนมั่งที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ถูกว่าจ้างให้เป็นล่ามในการเป็นผู้ช่วยเจ้าหน้าที่ บังคับการใช้กฎหมาย เจ้าหน้าที่ทางด้านสุขภาพอนามัย และผู้จัดเตรียมบริการทางสังคม ภาษา ภาษาอังกฤษเป็นกำแพงอันยิ่งใหญ่ในการตั้งถิ่นฐานในอเมริกา ผู้อพยพที่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ จะมีปัญหาในการเข้าเรียนในโรงเรียน การหางานทำ หรือแม้แต่การใช้ชีวิตประจำวันที่ต้องเกี่ยวข้องกับสังคมภายนอก ผู้อพยพที่เข้ามาอเมริกาในช่วงหลังมักมีความรู้ทางภาษาอังกฤษน้อยมาก เพราะส่วนมากมาจากชนบทและมีการศึกษาน้อย มีบางส่วนที่ได้รับการฝึกภาษาอังกฤษในศูนย์ อพยพ แม้แต่ภาษาแม่ของพวกเขาเองก็เพิ่งมีการคิดค้นตัวอักษรโดยใช้อักษรภาษาอังกฤษแทนเสียง โดยมีชนนารีชาวฝรั่งเศสและอเมริกันเมื่อปี 1950 แต่ภายใต้ภาวะสงครามที่ต่อเนื่องทำให้ระบบ การศึกษาของคนมั่งเป็นไปอย่างไม่ต่อเนื่องและไม่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นเมื่อมาถึงอเมริกาแล้วพวกเขาส่วนมากยังคงอ่านภาษาแม่ไม่ได้แล้วยังต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่ม โดยไม่มีพื้นฐานมาก่อน ในโอ แคลร์จึงได้จัดให้มีการสอน ESL สำหรับทุกกลุ่มอายุ เด็กๆ ที่เรียนในโรงเรียนมักเรียนรู้ได้เร็ว เพราะพวกเขาต้องไปโรงเรียนทุกวันและมีครูที่คอยช่วยพวกเขาพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ด้วย ส่วนผู้ใหญ่จะเรียน ESL ที่วิทยาลัยเทคนิคชิปปิงวาลเลย์ และมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-โอ แคลร์ ซึ่งให้ความช่วยเหลือครอบครัวมั่งมาตั้งแต่ปี 1976 แล้ว นอกจากนี้ยังมีการจัดการเรียนการสอนในชุมชนโดยองค์กรวิศด้า อาสาสมัครของสมาคมผู้อ่านออกเขียนได้ของอเมริกา โครงการ อาสาสมัครผู้เกษียณอายุ เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้อพยพสามารถช่วยเหลือตนเองได้มากขึ้น พวกเขาหวังที่จะได้ทำงานที่ดีขึ้นและได้รับเงินตอบแทนมากขึ้น อย่างไรก็ตามก็ยังมีปัญหาหลักใน ชุมชนมั่งอยู่เช่นเดิม แม้แต่ในเด็กมั่งที่เกิดในอเมริกาในเมืองโอแคลร์ ก็ยังใช้ภาษาอังกฤษได้ไม่ดี เท่าที่ควร เนื่องจากเมื่ออยู่ที่บ้านเด็กๆ ต้องใช้ภาษาแม่เป็นส่วนใหญ่ พ่อแม่บางคนมีทักษะทางภาษา ภาษาอังกฤษต่ำ ทำให้พูดภาษาอังกฤษกับลูกไม่ได้ ไม่สามารถสอนการบ้านให้ลูกได้ ส่วนเด็กเมื่อไม่มี ทักษะทางภาษาอังกฤษที่ดี ก็มักมีปัญหาในการเรียนวิชาอื่นในโรงเรียนด้วย แม้เด็กมั่งในโอแคลร์ จะมีอัตราการจบการศึกษาในระดับมัธยมปลายสูง ในปีการศึกษา 2000-2001 นั้น 90% ของเด็กเอเชีย ในโอแคลร์ ซึ่งเป็นมั่งส่วนใหญ่เรียนจบในระดับมัธยมปลาย แต่คะแนนสอบข้อสอบกลางของรัฐ และคะแนนสอบเอนทรานส์ยังตามหลังเด็กผิวขาวอยู่ คะแนนในระดับมัธยมปลายก็ยังคงตามหลัง เด็กผิวขาวด้วยเช่นกัน แม้ว่าจะอยู่สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานสำหรับเด็กเอเชียชาติอื่นๆ และสูงกว่าเด็ก มั่งด้วยกันในเมืองอื่นๆ ของวิสคอนซิน เช่น วอร์ซอว์ ชิปปิงแกน เป็นต้น ภาษายังเป็นประเด็น สำคัญในการพัฒนาการศึกษาของคนมั่ง แม้จะมีการสอน ESL ในระดับมัธยมอยู่ แต่เด็กมั่งมักอายุที่ ต้องแยกตัวไปห้องเรียน ESL ในระดับมหาวิทยาลัยของโอแคลร์นั้น ในมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-โอ แคลร์ ได้จัดให้มีโครงการ Commanding English Program ตั้งแต่ปี 1993 เพื่อช่วยนักศึกษาที่มี ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อจะสามารถปรับตัวและจบการศึกษาได้ โดยนักศึกษาก็ได้รับการ ฝึกภาษาจากอาจารย์ที่สอนด้าน ESL โดยตรง และยังมีบริการครูสอนพิเศษ ที่ปรึกษาการศึกษา

เป็นต้น เด็กที่อยู่ในโครงการโดยเฉลี่ยจะมีคะแนนเฉลี่ยในระดับมาตรฐานคือ 2.45 โครงการนี้มีเด็กมั่งเข้าร่วมทั้งหมดประมาณ 160 คนนับตั้งแต่เริ่มตั้งโครงการ

อัตราการว่างงานและรายได้ของคนมั่งในโอ แคลร์

ในช่วงปี 1980 นั้นคนมั่งในโอ แคลร์มีอัตราการว่างงานสูงถึง 95% เนื่องจากยังไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้และขาดทักษะในการทำงาน แต่ปี 1990 อัตราการว่างงานของคนมั่งในโอแคลร์ลดลงอย่างมาก เหลือเพียง 54.8% และในปี 2000 จากการคาดการณ์ของบิลลี วังผู้เชี่ยวชาญด้านการจ้างงานของสมาคมมั่งในโอ แคลร์ อัตราการว่างงานของคนมั่งในโอ แคลร์จะลดลงมาก เหลือเพียง 5% เท่านั้น อัตราการเป็นเจ้าของบ้านของคนมั่งในโอ แคลร์นั้นเพิ่มขึ้นอย่างมาก จากการสำรวจข้อมูลทางสถิติของคณะทำงานของเมือง โอ แคลร์คือ ในปี 1990 มีคนมั่งเพียง 4% เท่านั้นที่สามารถเป็นเจ้าของบ้านพักอาศัยของตนเอง ในปี 2001 เพิ่มมากขึ้นเป็น 65% แม้ในภาพรวมคนมั่งจะมีอัตราการว่างงานลดน้อยลงอย่างมาก แต่เมื่อประมาณการแล้วยังมีคนมั่งในโอ แคลร์ประมาณ 60-70% ที่ยังอยู่ต่ำกว่ามาตรฐานความยากจนของรัฐ เกือบครึ่งหนึ่งของคนมั่งยังต้องพึ่งอาหารจากหน่วยงานเก็บอาหารของรัฐและโบสถ์ต่างๆ อยู่ บิลลีกล่าวว่า 1 ใน 5 ของประชากรเอเชียในโอ แคลร์ ยังคงต้องรับแสดมปีอาหารจากทางรัฐอยู่ คือคิดเป็น 5.4% ของประชากรทั้งหมดในเมืองโอ แคลร์ เหตุผลสำคัญคือ คนมั่งในโอ แคลร์ยังทำงานที่ได้ค่าจ้างน้อย และเป็นงานในระดับต่ำ ในช่วงปี 1990 คนมั่งมีรายได้ต่อครอบครัวต่ำมากคือ \$ 7,911 ต่อปี น้อยกว่าค่าเฉลี่ยกลางของเมืองถึง 3 เท่า โดยคนทั่วไปมีรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัว \$ 25,886 (ข้อมูลจากสำมะโนประชากรสหรัฐอเมริกา) การจะทำให้ช่องว่างทางรายได้แคบลงนั้นเป็นไปได้ยากเนื่องจากคนมั่งมีครอบครัวขนาดใหญ่ ค่าเฉลี่ยขนาดครอบครัวของคนมั่งในโอ แคลร์สูงกว่าครอบครัวทั่วไปกว่า 2 เท่าคือ คนมั่งมีค่าเฉลี่ยขนาดครอบครัวอยู่ที่ 6.3 คน ขณะที่คนทั่วไปอยู่ที่ 2.6 คนต่อครอบครัวเท่านั้น รัฐบาลกลางได้กำหนดเกณฑ์ของรายได้ของครอบครัวที่มีขนาด 3 คนไว้ที่ \$ 14,630 ต่อปี ครอบครัวที่มีขนาด 6 คนควรมีรายได้เฉลี่ยไม่ต่ำกว่า \$23,690 ต่อปี ทางออกของปัญหานี้สามารถแก้ด้วยการศึกษา เมื่อคนมั่งมีการศึกษาในระดับสูง ก็สามารถทำงานที่มีค่าตอบแทนสูงด้วยเช่นกัน และควรแต่งงานช้าลง เพราะจะสามารถเรียนในระดับที่สูงได้ โดยไม่ต้องมีภาระในการดูแลครอบครัว อีกทั้งเป็นการลดจำนวนอัตราการเกิดลูกของคนมั่งไปในตัว

สถิติของการพึ่งตัวเองของครอบครัวมั่งเพิ่มสูงขึ้น ในปี 1988 ในโอ แคลร์มีเพียง 14% จาก 365 ครอบครัวมั่งที่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ขณะที่ 70 ครอบครัวที่มีสมาชิกอย่างน้อย 1 คนที่ถูกจ้างงาน แต่เป็นงานพาร์ทไทม์ถึง 43% คนมั่งที่พึ่งความช่วยเหลือสาธารณะของรัฐในโอแคลร์เริ่มลดลงเรื่อยๆ จากปี 1992 เป็นต้นมาเมืองโอแคลร์ได้สนับสนุนโครงการฝึกหัดอาชีพซึ่งกระตุ้นการประกอบธุรกิจและจัดเตรียมประสบการณ์การทำงานสำหรับคนมั่งที่เป็นผู้ใหญ่

ความตึงเครียดด้านเชื้อชาติ การเลือกปฏิบัติ และอคติที่มีต่อคนมั่งในโอ แคลร์

เช่นเดียวกับชุมชนอื่น ในโอแคลร์ก็มีคนบางกลุ่มที่ไม่พอใจคนมั่งในเรื่องสวัสดิการสังคมของรัฐ โดยมองว่าคนมั่งมีครอบครัวขนาดใหญ่ที่ไม่สามารถจะเลี้ยงดูไหว แต่ก็ไม่ยอมคุมกำเนิดสร้างภาระให้กับคนในเมืองที่ต้องจ่ายภาษีมากขึ้น เพื่อจะเพียงพอสำหรับกองทุนสวัสดิการสังคม บางครั้งความไม่พอใจของคนทั่วไปรุนแรงจนถึงกับมีการด่าว่าคนมั่ง หรือกระทำการที่เป็นการเลือกปฏิบัติ และมีอคติกับคนมั่ง ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับคนมั่ง ตลอดจนคนที่ยังไม่รู้ไม่เข้าใจคนมั่งก็ยังมีอยู่ คนมั่งเองมักไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับคนภายนอกชุมชนมั่งเช่นกัน สมาคมเฉพาะในชุมชนของคุณแม่วิลาจะผ่านมาเกือบ 30 ปีแต่คนมั่งก็ยังไม่รู้สึกเป็นสมาชิกชุมชนอย่างเต็มที่ หน่วยงานเฉพาะกิจในเรื่องการเลือกปฏิบัติต่อชนกลุ่มน้อยในโอ แคลร์ ได้ทำรายงานสรุปในเดือนมกราคม 2002 ว่า 37% ของคนมั่งในโอ แคลร์ยังประสบปัญหาการเลือกปฏิบัติอยู่ เมืองโอ แคลร์ยังไม่มีบรรยากาศของการรวมตัวของประชากรที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ คนผิวขาวยังมีการเลือกปฏิบัติและไม่ต้อนรับชนกลุ่มน้อย ทำให้เกิดความรู้สึกแบ่งแยก และเหยียดทางเชื้อชาติ ทั้งในระดับโรงเรียน มหาวิทยาลัย และชุมชนมีการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ แต่จากการสัมภาษณ์คนมั่งในเมืองโอ แคลร์ ส่วนใหญ่บอกว่าเคยประสบกับการเลือกปฏิบัติ และอคติต่างๆ ในอดีต ในปัจจุบันสถานการณ์ดังกล่าวไม่ค่อยมีแล้ว แม้จะยอมรับว่าในโรงเรียนยังคงมีการแบ่งแยกเชื้อชาติอยู่ แต่ไม่มีการปฏิบัติต่อคนมั่งในทางที่ไม่ดี เมื่อก่อนความรุนแรงทั้งในชุมชนและในโรงเรียนนั้นอาจรุนแรงถึงขั้นทำร้ายร่างกาย แต่ปัจจุบันไม่มีอีกแล้ว เรื่องเกี่ยวกับเชื้อชาติเป็นเรื่องที่บอบบาง ต้องใช้เวลาเป็นเครื่องช่วย ปัจจุบันเด็กมั่งในโรงเรียนก็ได้รับการยอมรับที่ดีขึ้นมาก การแต่งงานข้ามเชื้อชาติก็มีให้เห็นมากขึ้นเช่นกัน ในโอแคลร์มีคนมั่งที่แต่งงานกับคนผิวขาว หรืออยู่ร่วมกัน 25 คู่แล้ว แม้อาจจะต้องมีการปรับตัวเข้าหากันอย่างมากแต่พวกเขาก็ทำได้ดี นับวันความตึงเครียดและกำแพงทางเชื้อชาติก็ลดน้อยลงทุกที ทางเมืองโอแคลร์ได้มีส่วนช่วยให้ชุมชนมั่งและหน่วยราชการต่างๆ เข้าถึงกันและกัน และสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น โดยมีการจ้างคนมั่งที่พูดภาษาอังกฤษและภาษามั่งได้ ในการเป็นผู้นำประสานงานชุมชน เช่น ยง เค มัว ซึ่งเป็นผู้นำชุมชนมั่งในโอ แคลร์ และเป็นผู้นำประสานงานชุมชนในกรมตำรวจของโอแคลร์ สถานที่ราชการต่างๆ ก็มักมีล่ามภาษามั่งไว้คอยบริการคนมั่งด้วยเช่นกัน การแก้ปัญหาจำเป็นจะต้องอาศัยความร่วมมือจากทั้ง 2 ฝ่ายคือ คนมั่ง และ คนอเมริกันทั่วไป คนมั่งต้องมีส่วนร่วมกับชุมชนภายนอกมากขึ้น ขณะเดียวกันชุมชนภายนอกก็ต้องเปิดกว้างและให้โอกาสคนมั่งมากขึ้น พร้อมทั้งเข้าใจว่าคนมั่งเป็นประชากรของสหรัฐอเมริกา และจะไม่กลับไปอยู่ที่ประเทศลาวอีก

การศึกษาของคนมั่งในโอแคลร์

ในด้านการศึกษา ในปี 1990 สถิติประชากรของคนมั่งในเมืองโอแคลร์ที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป 41% ไม่จบการศึกษา มี 16% เท่านั้นที่สามารถเรียนจนจบระดับมัธยมปลาย แต่อัตราการ

เรียนต่อในระดับสูงของคนมั่งในโอแคลร์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โรงเรียนในโอ แคลร์ที่มีนักเรียนมั่งเข้าเรียนมากได้แก่ Arlington Heights School, South Middle School, Memorial High School และ North High School ภายในโรงเรียนเด็กมั่งยังคงประสบกับการเลือกปฏิบัติ ซึ่งมาจากเพื่อนนักเรียนผิวขาวเป็นส่วนใหญ่ มีการแบ่งแยกทางเชื้อชาติอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะในโรงอาหาร เด็กมั่งก็จะนั่งด้วยกัน แต่ในห้องเรียนพวกนักเรียนก็เข้ากันได้ดีไม่มีปัญหา แต่ภายนอกห้องเรียนนั้นคนมั่งมักไม่เข้าร่วมกิจกรรมนอกเวลาด้วยเพื่อน ซึ่งมาจากความรับผิดชอบภายในครอบครัว บางคนที่มีพี่น้องมากก็ต้องกลับไปช่วยงานบ้าน ความกลัวในการร่วมกิจกรรมกับนักเรียนผิวขาว คือไม่รู้สึกร่วมกัน นอกจากนี้กิจกรรมนอกเวลามักต้องมีค่าใช้จ่ายที่พ่อแม่ชาวมั่งส่วนใหญ่ไม่อยากจะสนับสนุน แต่การร่วมกิจกรรมนอกเวลา เช่น การเล่นกีฬา แสดงละคร หรือ ชมรมต่าง เป็นการลดช่องว่างระหว่างเชื้อชาติ แม้ว่าจะใช้ระยะเวลาหนึ่งก็ตาม อย่างไรก็ตามใครก็ตามคนมั่งในโอแคลร์มีอัตราการจบการศึกษาในระดับปริญญาสูงกว่าชนกลุ่มน้อยบางกลุ่ม ในโอแคลร์นักศึกษาชาวมั่งกลุ่มแรกได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-โอแคลร์ในช่วงปี 1980 ตั้งแต่นั้นมามีนักศึกษามั่งมากกว่า 402 คนเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยนี้ ปีการศึกษา 2001-2002 มีนักศึกษามั่งสมัครเข้าเรียนถึง 150 คนในหลายๆ คณะ จากปี 1989-2002 มีนักศึกษามั่งที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-โอแคลร์ประมาณ 75 คน

อาชีพของคนมั่งในโอแคลร์

จากระดับการศึกษาที่สูงขึ้นของคนมั่งในโอ แคลร์ ทำให้คนมั่งมีอาชีพที่ดีขึ้น ความหลากหลายทางอาชีพมีมากขึ้น เช่น มีธุรกิจร้านอาหารมั่ง ร้านขายของชำมั่ง ขายประกัน รับราชการ ทำงานกับหน่วยงานบริการสังคมเพื่อช่วยเหลือคนมั่ง เป็นต้น คนมั่งในโอ แคลร์ยังได้รับคำชมในเรื่องทำงานดี ขยัน ซื่อสัตย์ รักครอบครัว โดยโจแอน ธอมป์สันประธานบริหารของบริษัท Minnesota Wire and cable Co. ที่ขายโรงงานมายังโอ แคลร์ได้กว่า 12 ปีแล้ว ได้จ้างพนักงานมั่งมากถึง 54% ของพนักงานทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตามยังมีคนมั่งจำนวนหนึ่งในโอแคลร์ที่ระดับค่าครองชีพอยู่ต่ำกว่ามาตรฐาน เป็นงานที่จ่ายค่าแรงน้อย อยู่ที่ประมาณ \$7 ต่อชั่วโมง

อาชีพหนึ่งที่สร้างความแตกต่างและเปลี่ยนแปลงให้กับคนมั่งในโอ แคลร์อย่างมากคือ คนมั่งในโอ แคลร์ก้าวเข้ามามีตำแหน่งทางการเมืองมากขึ้น ภายในเวลาอันรวดเร็ว โดยเริ่มเมื่อ ชาร์ลส วู ได้เป็นหนึ่งในคณะกรรมการโรงเรียนของเมืองโอ แคลร์ในปี 1993 ต่อมาจึงมีนักการเมืองท้องถิ่นที่เป็นคนมั่งก้าวเข้ามาเป็นคณะกรรมการเมืองโอ แคลร์อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 1996-2004 ได้แก่ โจ บี เซียง (Joe Bee Xiong) ชง ชาง เฮอ (Chong Chang Her) เนง ลี (Neng Lee) และ ซาแดง เซียง (Saidang Xiong) ซึ่งสตีฟ โดฮอร์ตี (Steve Doherty) ผู้สอนวิชารัฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-สแตตส์ มองว่าเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่ปกติสำหรับผู้อพยพจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งปกติจะใช้เวลานานกว่านี้ในการเข้ามาสมัครเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้ง นอกจากนี้ในเซนต์พอล

มินนิโซต้ายังมีอดีตนักกฎหมายมี มี มัว (Mee Moua) ที่ได้รับเลือกให้เป็นวุฒิสมาชิกของรัฐมินนิโซต้า เธอเป็นผู้หญิงม้งคนแรกที่ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งในระดับการกำหนดกฎหมาย และนโยบายรัฐ

ปัญหาช่องว่างระหว่างรุ่นในสังคมม้งในโอแคลร์

การรับและสังคมนวัตกรรมที่แตกต่างของคนสองรุ่น ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างรุ่นขึ้นในสังคม โดยเฉพาะในชุมชนม้งเท่านั้น แต่สิ่งที่ทำให้ช่องว่างระหว่างรุ่นของคนม้งกว้างมากกว่าคนในสังคมอื่น คือ ภาษา และการสื่อสารระหว่างคนม้งรุ่นเก่าและคนม้งรุ่นใหม่ ความจำกัดด้านภาษาอังกฤษของคนรุ่นเก่า และความจำกัดด้านภาษาม้งของคนรุ่นใหม่ทำให้มีการสื่อสารระหว่างกันน้อยลง อีกทั้งเวลาในการอยู่ร่วมกันน้อยลง สังคมอเมริกันที่พ่อแม่ต้องทำงานนอกบ้าน โดยเฉพาะครอบครัวม้งที่มีสมาชิกมาก พ่อแม่บางคนต้องทำงาน 2-3 งานเพื่อให้มีรายได้พอเพียง ทำให้ไม่สามารถสื่อสารกับลูกได้ เด็กม้งจึงอยู่ที่โรงเรียนกับเพื่อนๆ เป็นส่วนใหญ่ เมื่อกลับบ้านก็มักดูทีวีซึ่งก็เป็นการรับวัฒนธรรมอเมริกันจากสื่ออีกรูปแบบหนึ่ง

คนรุ่นเก่าต้องการให้คนรุ่นใหม่รักษาวินัย ประเพณี และความเชื่อแบบม้งไว้ ในขณะที่คนรุ่นใหม่ไม่มีความผูกพันกับวัฒนธรรมของคนรุ่นเก่า ไม่รู้และไม่ได้ปฏิบัติ ความต้องการของคนรุ่นใหม่ที่ต้องการเป็นอิสระจากการควบคุมของพ่อแม่ มองว่าพ่อแม่ไม่เข้าใจพวกเขา สิ่งเหล่านี้สร้างความตึงเครียดให้กับชุมชนม้งอย่างมาก และช่องว่างระหว่างรุ่นก็ขยายออกไป ก็ให้เกิดปัญหาสังคมตามมา เช่น แก๊งค์กวนเมืองของเด็กม้ง พวกเขาแสวงหาความอบอุ่นและการสนับสนุนจากเพื่อน หรือการฆ่าตัวตาย ในโอ แคลร์มีการฆ่าตัวตายของคนม้งมากพอสมควร แม้จะไม่มีสถิติรายงานไว้ เนื่องจากคนม้งมักไม่อยากบอกคนภายนอก แต่เป็นที่รู้กันในระดับครอบครัวและตระกูล ซึ่งผู้ที่ฆ่าตัวตายจะมีทั้งที่เป็นวัยรุ่น ที่ทนแรงกดดันของการเรียน การปรับตัวให้เข้ากับสังคม หรือเรื่องของความรัก ส่วนผู้ใหญ่เองก็เป็นความกดดันในการปรับตัว ความเสียใจในอดีตที่เคยเผชิญและเรื่องครอบครัวเป็นหลัก

คนม้งรุ่นใหม่มองว่าสังคมเปลี่ยนไป กาลเวลาเปลี่ยนไป คนก็ต้องเปลี่ยนตาม วัฒนธรรมบางอย่างที่ไม่เหมาะสมก็ต้องปรับเปลี่ยนตาม วิถีปฏิบัติความเชื่อบางอย่างที่ทำได้ยาก หรือผิดกฎหมายก็ต้องปรับเปลี่ยน เช่น การลูดผู้หญิงเพื่อแต่งงาน ซึ่งปัจจุบันก็ไม่ได้ทำอีกแล้ว การบูชาวิญญาณบรรพบุรุษก็ปรับเปลี่ยนรูปแบบไป เช่น ต้องฆ่าสัตว์ที่ใช้ในพิธีที่ฟาร์มนอกเมือง แล้วนำเฉพาะหัวเข้ามา สัตว์บางอย่างก็หาได้ยาก ความยุ่งยากในการปฏิบัติ ทำให้คนม้งในโอแคลร์ประมาณ 23% หันมานับถือศาสนาคริสต์ ในโอ แคลร์มีหลายโบสถ์ด้วยกันที่มีการนมัสการพระเจ้าด้วยภาษาม้ง เช่น First Eau Claire Hmong Christian Alliance Church, Evangel Assembly Of God-Eau Claire, The Lutheran Church of St. Mathew- Eau Claire และ The Nondenominational Landmark Christian Church เป็นต้น

ปัจจุบันสมาคมม้งในไถ่ แคลร์มีโครงการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมม้งขึ้นในไถ่ แคลร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดกิจกรรมที่เกี่ยวกับเยาวชนเพื่อลดปัญหาแก๊งค์กวนเมืองของเด็กม้งในไถ่ แคลร์ การฝึกหัดงานฝีมือ กิจกรรมทางการศึกษา และเสริมสร้างคุณค่าวัฒนธรรมม้งแก่เด็ก ๆ รวมทั้งสร้างสถานที่อนุเคราะห์สงฆ์เพื่อจัด กิจกรรมต่างๆ เช่นงานแต่งงาน งานศพของคนม้งในชุมชน เนื่องจากปัจจุบันคนม้งในไถ่ แคลร์มีปัญหาในการหาสถานที่จัดพิธีศพแบบม้ง ซึ่งสถานที่ประกอบพิธีศพทั่วไปในไถ่ แคลร์มักไม่ค่อยยอมให้คนม้งเข้าเช่าสถานที่ เนื่องจากพิธีศพของคนม้งใช้เวลานาน มีผู้ร่วมงานจำนวนมาก และมีการเสิร์ฟเครื่องดื่มและอาหาร ในโครงการยังประกอบด้วยโครงการสำหรับผู้สูงอายุชาวม้งที่จะเข้าถู่คนม้งรุ่นหลัง โดยการจัดกิจกรรมเล่านิทาน ความเชื่อแบบม้ง ตลอดจนสถานที่ที่ผู้สูงอายุจะมาสังสรรค์ร่วมกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

รูปที่ 5.3 ร้านขายของชำของคนม้งใน โอแคลร์

รูปที่ 5.4 เจ้าของร้าน

รูปที่ 5.5 สินค้าในร้าน โดยมากสั่งจากเมืองไทย

รูปที่ 5.6 มีบัตรโทรศัพท์ราคาถูกเพื่อโทรกลับลาวและไทย

รูปที่ 5.7 ตลาดสดขายผักผลไม้ Farmer's market ส่วนใหญ่คนขายเป็นคนม้ง

รูปที่ 5.8 สภาพของตลาดสดขายผักผลไม้ Farmer's market

รูปที่ 5.9 สมาคมม้งในโอแคลร์

รูปที่ 5.10 สินค้าของคนม้งที่วางขายในสมาคมม้ง

รูปที่ 5.11 สถานที่ประกอบพิธีศพในโอแคลร์

รูปที่ 5.12 พิธีศพที่เปลี่ยนแปลงไปของคนเมือง

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
University
All rights reserved

รูปที่ 5.13 โบสถ์ม้งในโอแคลร์

รูปที่ 5.14 กิจกรรมบ่ายวันอาทิตย์ที่โบสถ์ม้งของเขาวชนม้ง